

Bé Thỏ Con Của Hồ Thần

Contents

Bé Thỏ Con Của Hồ Thần	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	13
14. Chương 14	14
15. Chương 15	15
16. Chương 16	16
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	19
20. Chương 20	19
21. Chương 21	20
22. Chương 22	21
23. Chương 23	22
24. Chương 24	23
25. Chương 25	24
26. Chương 26	25
27. Chương 27	26
28. Chương 28	26
29. Chương 29	27
30. Chương 30	29
31. Chương 31	29
32. Chương 32	30
33. Chương 33	31
34. Chương 34	33
35. Chương 35	34
36. Chương 36	35
37. Chương 37	35
38. Chương 38	36
39. Chương 39	37
40. Chương 40	38
41. Chương 41	39

42. Chương 42	40
43. Chương 43	41
44. Chương 44	42
45. Chương 45	43
46. Chương 46	44
47. Chương 47	45

Bé Thỏ Con Của Hồ Thần

Giới thiệu

Năm nay không phải là năm con hổ cho nên hồ Thần Quân Khiếu trong mười hai con giáp rất nhàn nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-tho-con-cua-ho-than>

1. Chương 1

CHƯƠNG 1

Năm nay không phải là năm con hổ cho nên hồ Thần Quân Khiếu trong mười hai con giáp rất nhàn nhả tìm địa phương hoa thơm chim hót lười biếng ngủ.

Nơi này là Nhân Gian Giới phía nam Việt Quốc phụ cận có một thôn trang nhỏ cảnh quan rất mộc mạc thuần phác, hoa thơm chim hót nước chảy róc rách, mặt đất ẩm ướt.

Không khí ở đây thật mát lạnh thoải mái.

Khó có được mùa hè như thế, sau giờ Ngọ, Khiếu xoay người một cái, thật thoải mái a.

Đột nhiên trước mắt nảy ra một cục bông màu trắng mượt như nhung, Khiếu nháy mắt mấy cái, cho là mình hoa mắt, nhắm mắt ngủ tiếp. Đột nhiên hần phát hiện cục bông màu trắng ở trên đầu hần hình như phát ra âm thanh.

Người nào gan to như vậy, dám ở trên đầu lão hổ làm loạn?

Khiếu mở mắt ra, thấy một bé thỏ nhỏ lông xù trắng trắng tròn tròn mềm mượt như nhung.

-Người là ai a?

Bé thỏ nhỏ hỏi.

-Người chưa từng thấy qua ta?

Bé thỏ nhỏ lắc đầu một cái.

-Không có, mùi cũng không quen thuộc, người là cái gì?

-Ta là lão hổ, ta khuyên người lần sau xa xa thấy kẻ nào có dáng dấp giống ta người liền nhanh nhanh chạy đi.

-Tại sao?

Bé thỏ nhỏ ghé đầu lại gần hỏi, hai con người đen lay láy nhỏ nhắn không hiểu nhìn Khiếu.

-Bởi vì lão hổ sẽ ăn người a.

-Nhưng là người chưa ăn tới ta a?

Khiếu trợn trắng mắt, bé thỏ nhỏ này nói thế nào mới hiểu đây.

Khiếu ngẩng đầu há mồm cho bé thỏ nhìn.

-Nhìn thấy răng nanh của ta không, nó có thể rất dễ dàng cắn rơi đầu của người.

-Thấy, răng nanh thật là lớn a, ta cũng có.

Bé thỏ nhỏ vui vẻ đem hàm răng thỏ của mình ra cho Khiếu nhìn.

-Kính nhờ răng của người có lớn hơn nữa, cũng là để ăn cỏ, chúng ta là lão hổ ăn thịt, hơn nữa chuyên ăn loại tiểu động vật như người.

Bé thỏ nhỏ lắc đầu nhìn Khiếu.

-Nhưng là người chưa ăn tới ta a, người là muốn làm ta sợ có đúng hay không?

-Người cho rằng ta rồi rãnh hù dọa người chơi sao?

Khiếu đứng lên, không thể lãng phí giấc ngủ trưa, xem ra hẳn phải thay đổi địa phương ngủ.

2. Chương 2

CHƯƠNG 2

Khiếu xoay người muốn hướng vào sâu trong rừng cây đi tới, bé thỏ nhỏ ở phía sau lẻo đẻo theo hẳn, được một đoạn xa.

Khiếu xoay người hỏi.

-Người đi theo ta làm cái gì? ”

-Ta từ trong nhà chạy ra, bị lạc đường.

-Chuyện liên quan gì tới ta?

-Ta nghĩ người là đại nhân, nhất định biết đường có đúng hay không?

-Người muốn làm cái gì? Để ta đưa người trở về sao?

-Có thể không? Cảm ơn hổ lão ca.

Khiếu nơi đó còn chưa nói đáp ứng, bé thỏ nhỏ đã tạ đều nói xong rồi.

-A! Ngọc Hoàng đại đế a.

Khiếu buồn bực, người nào nghe nói qua lão hổ đưa con thỏ nhỏ về nhà chưa?

-Bé thỏ nhỏ, người thật may mắn ta là thần tiên sớm đã không ăn thịt, nếu không người bây giờ ngay cả xương cũng không còn.

Bé thỏ nhỏ hiển nhiên không tin, còn đối với hẳn cười.

-Đi thôi, người là từ đâu tới, miêu tả một chút cho ta hình dung nhà của người đáng vẻ như thế nào, ta giúp người tìm.

Lão hổ hướng phía ngoài cánh rừng đi tới, bé thỏ nhỏ đuổi theo sau, vẫn còn ở đó nói.

-Ta cũng biết hổ ca ca là người tốt.

Vừa đi, bé thỏ nhỏ vừa kể cho Khiếu hình dung nhà của mình, Khiếu càng nghe càng không đúng.

Đến bìa rừng Khiếu biến thành người đem bé thỏ nhỏ ôm lấy.

Vào thôn bé thỏ nhỏ tựa hồ nhớ lại đường về nhà, chỉ dẫn Khiếu ôm hấn đi tới cửa một quán ăn. Trên cửa có bảng hiệu thật to “Nồi thỏ thơm lừng”

-Nhà người là nơi này?

-Ấn, ba ba mù mù của ta còn có thật là nhiều ca ca tỷ tỷ cũng được sắp xếp phía sau trong nhà gỗ nhỏ.

-Nga! Người là tiểu Bạch si, thật vất vả chạy ra ngoài người còn phải tìm trở về .

-Nhà ta ở nơi này a. Còn có ta không gọi tiểu Bạch si, ta tên là Bính Bính.

-Người biết nơi này là buôn bán cái gì không?

-Không biết, ta chưa từng tới phía trước.

-Nơi này là làm thịt thỏ, chính là đem các người lột da nấu lên cho người ta ăn.

-Ta không tin hổ ca ca thích hù dọa Bính Bính.

3. Chương 3

CHƯƠNG 3

-Ta hù dọa người?

Khiếu nhìn chằm chằm bé thỏ nhỏ trước mắt đơn thuần đến gần như ngu ngốc.

-Ta dẫn người vào xem một chút người sẽ biết.

Khiếu đi vào ***, *** tiểu nhị lập tức chào đón.

-Khách quan chỉ có một người, người muốn ăn chút gì?

Điểm tiểu nhị thấy trong ngực Khiếu có một con thỏ, tựa hồ hiểu cái gì, cười cười nói.

-Thịt thỏ chính là món ăn chiêu bài của bốn ***, có thể dùng chính con thỏ người mang đến làm món ăn, chúng ta chỉ lấy tiền công nấu ăn.

-Cám ơn, ta không phải là tới dùng cơm, chẳng qua là đi vào xem một chút.

Tiểu nhị sửng sốt một chút.

-Người từ từ xem.

-Tiểu nhị liền đi chào hỏi khách nhân, vừa đi vừa nhỏ giọng nói.

-Bệnh thần kinh đến quán cơm không ăn cơm, tới thăm quan.

Khiếu nghe được, nhưng là không có để ý đến hấn, chẳng qua là ôm bé thỏ nhỏ băng băng đi tới bàn bên cửa sổ. Bàn kia người tựa hồ mới ăn cơm.

Mới lên món ăn không lâu, nếu vào cửa “ Nồi thỏ thơm lừng”, bọn họ tự nhiên muốn ăn món ăn thịt thỏ chiêu bài.

Cũng là đúng dịp, trên bàn này có người thích ăn đầu thỏ. Người kia nói.

-Ta cũng không khách khí, ta muốn đầu thỏ.

Người nọ đứng lên dùng chiếc đĩa gấp lên đầu thỏ.

Khiếu hài lòng thấy bé thỏ nhỏ nhìn ngây người.

Khiếu vận dụng pháp thuật tâm ngữ truyền âm hỏi bé thỏ nhỏ.

-Lúc này người tin đi?

- ! ! !

Khiếu nghe được bé thỏ nhỏ trái tim kịch liệt đập mấy cái. Sau đó cũng không có động tĩnh.

Khiếu vội vàng ôm bé thỏ nhỏ đi ra ngoài, ở trước tiệm cơm kia lắc lắc bé thỏ nhỏ.

-Bé thỏ nhỏ người làm sao vậy?

Khiếu đem ***g ngực của bé thỏ nhỏ đến gần tai mà lắng nghe. Vẫn còn ở đập a, nhưng là làm sao tâm ngữ truyền âm cũng nghe không hiểu? Chẳng lẽ bé thỏ bị hù dọa ngất đi sao?

Khiếu đem bé thỏ nhỏ giơ lên nhìn một chút. Giống như một con rối nhỏ, chỉ hơi thở là có sự khác biệt, xem bộ dáng là hôn mê.

4. Chương 4

CHƯƠNG 4

-Vậy phải làm sao bây giờ a?

Khiếu nhìn cục bông nhỏ trong tay thật khó khăn, đưa thỏ nhỏ trở về chính là đem bé thỏ đưa lại cho quán ăn, thỏ nhỏ sớm muộn cũng bị làm thịt thỏ, nhưng không đưa thỏ nhỏ trở về thì an bài thế nào?

Bên ngoài thôn lại là rừng cây, nhưng là người nuôi thỏ thường lui tới, không cách nào sinh tồn, lại nói thỏ nhỏ như vậy ngây ngô, ở ngoài thiên nhiên gặp dã thú, cũng là chịu chết.

-Gặp phải ta coi như người mạng lớn.

Khiếu quyết định tạm thời đem bé thỏ nhỏ nhất gan lại ngu ngốc này mang về thần điện trên trời của mình đi, qua mấy ngày lại nghĩ biện pháp, xem có thể hay không đem bé thỏ đưa cho người nhận nuôi.

Khiếu đem bé thỏ nhỏ mang về thần điện, nằm ở chỗ này lại nhìn bé rất lâu, liền nhìn bé thỏ nhỏ đập đập chân sau mở mắt, bất quá không có tiêu cự, chẳng qua là ngơ ngác nhìn trước mặt.

-Bé thỏ nhỏ người đã tỉnh đi?

Khiếu hỏi một tiếng, bé thỏ nhỏ không có phản ứng.

-Còn không có tỉnh lại a?

Một lời thức tỉnh bé thỏ nhỏ, Bính Bính đột nhiên vọt tới bên người Khiếu dựa vào hán, thân thể run giống như cây sậy.

-Người làm sao vậy? Bị bệnh sao?

-Ăn hết, đầu!

Bé thỏ nhỏ nói chuyện cũng run run.

-Còn không có quá mức a. Ta mới vừa rồi còn cho là người bị hù chết đây ...

Run run, run run. Bé thỏ nhỏ liên tục run run rất lâu sau đó bắt đầu lên tiếng khóc lớn lên.

-Ồ ô!

-Tốt lắm tốt lắm người không phải là chạy ra ngoài sao? Người an toàn, không cần khóc nữa.

Khiếu an ủi.

-Ồ ô , ta muốn về nhà.

-Người nghĩ trở về chịu chết sao?

Khiếu nghĩ, bé thỏ nhỏ này thật là ngu ngốc không cứu nổi.

Nhà của ta, ba ba của ta, mẹ mẹ, ca ca, tỷ tỷ.

-Không cần nhớ nữa, tại hạ giới cá lớn nuốt cá bé là định luật, ta có thể cứu người một mạng, một đám ta cũng không có biện pháp.

-Không thể về nhà, vậy ta sau này làm sao bây giờ?

-Ta tạm thời chứa chấp người ở tại thần miếu của ta.

-Cám ơn người, hổ ca ca là người tốt, ổ của ta ở nơi nào đây?

5. Chương 5

CHƯƠNG 5

-Ổ của người?

Khiếu nhìn vòng quanh thần điện của mình.

-Người cần một cái ổ như thế nào?

-Có chút cỏ bên trên liền có thể.

-Như vậy a.

Khiếu nghĩ tiên giới nơi nào có thể tìm cho thỏ nhỏ cái ổ.

-Người ở nơi này chờ ta không ra khỏi thần điện, ta đi ra ngoài tìm ổ cho người.

-Ân.

Bé thỏ nhỏ dùng sức gật đầu.

-Ta sẽ không chạy loạn.

Trừ bỏ thần điện của Khiếu, tiên thảo của tiên giới đều là không thể động, ngược lại có thể đi tìm Hoa Thần nương nương xin một ít hoa nhưng là dùng hoa cho bé thỏ lót ổ có thể hay không, cái đó ngủ ngon sao?

Khiếu còn đang suy nghĩ bỗng chạm mặt Lam Thái Hòa, liếc nhìn giỏ hoa trong tay hắn.

Cái giỏ hoa bằng mây đó lớn nhỏ cũng không sai biệt, Khiếu nhắm mắt đi lên.

-Lam Thái Hòa có thể hay không đem giỏ hoa của người cho ta mượn dùng mấy ngày.

Khiếu là muốn mấy ngày này cho bé thỏ ở trong giỏ hoa trước khi cho đi.

-Hổ Thần Quân muốn mượn đi làm cái gì?

Giỏ hoa nhưng là pháp khí của Lam Thái Hòa.

-Đương nhiên nếu như người có thể nhận nuôi một bé thỏ phạm trần, cái đó giỏ hoa ta cũng sẽ không mượn.

-Cùng con thử phàm trần có quan hệ gì sao?

-Ta ở phàm trần nhất được một bé thử, muốn tìm cho bé một cái ổ.

-A!

-Người mang về?

-Đúng vậy.

-Ha ha!

Lam Thái Hòa cười, bất quá cũng không có ý tứ gì khác. Thỏ vốn là thức ăn của hổ, hổ lại hảo tâm chứa chấp một con thỏ cũng coi là thiên cổ kỳ văn.

-Ta còn có một giỏ hoa cũ đưa cho người tốt lắm, sau này cũng không cần liền để lại cho bé thử nhỏ kia đi.

Lam Thái Hòa để cho Khiếu chờ, trở về bát tiên cư mang tới cái giỏ hoa cũ đó cho Khiếu.

- Giỏ hoa này vốn là pháp khí, ta đem khẩu quyết nói cho người biết, nó có thể trở nên lớn nhỏ dùng làm công cụ phi hành rất tốt, có lẽ đối với thử nhỏ hữu dụng.

Lam Thái Hòa đem khẩu quyết nói cho Khiếu, Khiếu đến tạ xoay người đi về, Lam Thái Hòa sau lưng hần nhắc nhở.

-Có lẽ người có thể hỏi Hằng Nga một chút. Có thể hay không đem thử nhỏ đưa đến nơi đó của nàng cùng thử ngọc làm bạn.

-Đa tạ nhắc nhở.

6. Chương 6

CHƯƠNG 6

Khiếu trở về thần điện của mình kêu mấy tiếng.

-Bé thử nhỏ

Không ai trả lời, Khiếu xem một chút trong điện lại xem một chút ngoài điện.

-Kỳ quái chạy đi nơi nào?

Khiếu đóng cửa điện tự nhủ.

-Đi rồi cũng tốt, ta cũng không cần phiền não đem đưa cho người khác nuôi.

Khiếu đóng cửa điện mới chịu xoay người, đột nhiên cảm giác không đúng chỗ nào.

Sàn nhà của thần điện là đá kim cương màu đen, mới vừa rồi nhẹ liếc mắt một cái hần tựa hồ ở sau cửa thấy một thứ gì màu trắng.

Khiếu quay người lại, đột nhiên thấy bé thử nhỏ kia ở khe hở sau cửa đang ngủ say, đại môn hổ quân thần điện hướng vào phía trong mở ra một khe hở, mở cửa hướng ra sau, đại môn cùng bức tường sẽ tạo thành một góc nhỏ rất hẹp, bé thử nhỏ lại ở địa phương người khác không nghĩ tới ngủ thiếp đi.

Khiếu đi tới, thấy bé thử nhỏ ngủ say nhưng vẫn còn ở đập chân, miệng lẩm bẩm. Khiếu ngồi chồm hổm xuống nghe một chút.

-Ăn hết! Đầu, chạy mau!

Vừa nghe cũng biết bé thử nhỏ bị kinh sợ vẫn còn gặp ác mộng.

Khiếu cười cười, bé thỏ nhỏ thật nhát gan, thời điểm thấy đồng loại bị ăn cũng sẽ không chạy, trực tiếp bị dọa hôn mê, trong giấc ngủ cũng là đang trốn chạy.

Khiếu biến thành người, nhẹ nhàng dùng hai tay đem bé thỏ nhỏ nâng lên bỏ vào trong giỏ hoa.

-Thật tốt ngủ đi, không làm phiền bé thỏ nữa.

Khiếu xoay người muốn vào trong điện, mới đi mấy bước, thình lình nghe sau lưng truyền tới tiếng khóc, sau đó là một thanh âm vang lên.

Khiếu quay đầu lại nhìn lại, bé thỏ nhỏ té lăn xuống liền bị giỏ hoa đè phía dưới.

-Ô ô!

Bé thỏ nhỏ ủy khuất khóc không ngừng.

Khiếu đi về tới đem giỏ hoa lấy ra, liền nhìn bé thỏ nhỏ co lại thành một đoàn ở nơi này khóc.

-Làm sao vậy? giỏ hoa thế nào lật?

Nghe được thanh âm của Khiếu, bé thỏ nhỏ ngẩng đầu, sau đó lộ ra vui mừng, kích động biểu lộ, nhanh chóng vọt tới trên người Khiếu nằm xuống.

-Ta nằm mơ thấy thật là nhiều ca ca tỷ tỷ ở sau lưng ta bị ăn mất, ta liều mạng chạy, chạy a chạy, sau đó bị một thứ gì đó chế trụ, ta cho là mình chết chắc, hoàn hảo là nằm mơ.

7. Chương 7

CHƯƠNG 7

-Ha ha, bé thỏ nhỏ người ngủ đến hồ đồ đi?

-Ân!

Bé thỏ nhỏ dùng móng trước dụi dụi đôi mắt mơ màng.

-Tới xem một chút ta tìm được ổ cho người.

Khiếu đem giỏ hoa đặt trước chân bé.

Bé thỏ nhỏ nhảy tới ghé đầu vào giỏ hoa ngửi một cái.

-Hương thật thơm.

-Trước kia giỏ này để chính là hoa, bây giờ vải dệt bên trong tựa hồ là lấy từ y phục Hà Tiên Cô đương nhiên là thơm.

Nhìn biểu tình cũng biết bé thỏ nhỏ đối với ổ mới của mình rất hài lòng.

Khiếu đem bé bỏ vào, bé thỏ nhỏ ở bên trong nhảy một vòng.

-Nó đối với ta mà nói có chút lớn, bất quá không quan hệ, vóc dáng ta còn trưởng thành nữa.

-Cái này giỏ hoa từng là pháp khí của Lam Thái Hòa, có thể trở nên lớn nhỏ, cùng phi hành.

Khiếu đem khẩu quyết dạy cho bé thỏ nhỏ.

-Muốn cho nó biến hóa, hoặc bay lên lúc đó trong lòng niệm khẩu quyết là được rồi.

Tiểu bạch thỏ vẫy vẫy hai lỗ tai dài, bày tỏ đã hiểu.

Nhìn bé thỏ nhỏ ở nơi này ngoạn giỏ hoa, khiếu xoay người muốn đi làm chuyện của mình. Đột nhiên phát hiện giỏ hoa kia đang đi theo bên hần, bay cao cũng không cao, liền dán vào chân của hần.

-Bé thỏ nhỏ người đi theo ta làm cái gì?

-Ta phát hiện nơi này chỉ có người cùng ta.

-Người mới phát hiện sao? Nơi này là thần điện của ta.

-Như vậy a, ta còn lại một mình sẽ sợ, trước kia đều là cùng ba ba mẹ mẹ ca ca tỷ tỷ nhét chung một chỗ. Chỗ ở của bé thỏ nhỏ trước kia rất chen chúc.

-Bây giờ rất rộng rãi, ta thật sự chấp thuận người ở đây trong thần điện tùy tiện tìm một chỗ an cư.

-Hổ ca ca ngủ nơi nào?

-Ta a, một nhọc liền ngủ ở trên sàn nhà là tốt rồi.

-Vậy ta với người ngủ có được hay không?

-Ác! Người muốn dựa vào ta có phải hay không?

-Ngủ chung tương đối an toàn a.

Khiếu nhắc giỏ hoa tới, đặt lỗ mũi trước lỗ mũi bé thỏ nhỏ nói.

-Nghe, người là con trai nên học tính độc lập, cũng không phải là con nít chưa dứt sữa muốn cùng người ngủ.

-Nhưng là ta tháng trước mới dứt sữa a, không thể để cho ta với người ngủ một thời gian để thích ứng với hoàn cảnh mới sao?

8. Chương 8

CHƯƠNG 8

Trời ạ, một bé thỏ mới dứt sữa, hẳn sẽ không phải làm vú em đi?

Khiếu biến thành một con mãnh hổ tuyệt đẹp, tha giỏ hoa vào bên trong điện, vẫn là mang theo bé thỏ đi, nếu không để cho bé bay đi theo ở bên chân mình cũng rất là cản trở.

Khiếu nằm ở trên sàn nhà bên trong điện nhìn trước mắt tiểu bạch thỏ nằm ở bên trong giỏ hoa cũng cố gắng nhìn hẳn.

-Người xem ta làm cái gì?

-Nhanh đói bụng rồi, chúng ta lúc nào có thể ăn cơm?

-Thần tiên không phải ăn cái gì, người may mắn , ta mà không thành tiên trước đã ăn thịt rồi.

-Thịt ăn ngon sao?

Bé thỏ nhỏ tò mò hỏi.

-Ta nói ăn người.

-Hổ ca ca lại đang hù dọa Bính Bính.

-Người cho ta nhàm chán như vậy?

Khiếu đứng lên. Nói tới nói lui, còn muốn đi tìm đồ ăn cho bé thỏ nhỏ.

-Người ăn cái gì?

-Đồ ăn là rau cỏ, bất quá ta thích ăn củ cà rốt nhất, nhưng là mỗi lần cũng cướp không lại ca ca tỷ tỷ.

-Thần tiên giới đi đâu tìm những thứ đó cho người?

Nhìn ánh mắt tiểu bạch thỏ mong đợi, Khiếu suy nghĩ lại muốn.

Tiên thảo đều có linh tính không thể ăn, Bách Thảo tiên quân tựa hồ thích trồng một ít thực vật hạ giới làm kiếng, có lẽ có thể đi hỏi một chút.

Khiếu tha giỏ hoa từ thần điện chạy thẳng tới Bách thảo cư. Mới vào cửa Bách Thảo tiên quân liền ra đón.

-Hổ Thần Quân, người thế nào đem một con thỏ mang tới chỗ ta? Người xem những thứ ta nuôi kia thấy tiểu tử này cũng muốn trốn đi.

Thực vật cùng thỏ vốn là thiên địch.

-Ta cũng không muốn tới, chẳng qua là nhật được bé thỏ nhỏ này ở phạm trần, bé muốn đồ ăn, ta chỉ muốn đến hỏi ngài nơi này có lẽ có thể xin một ít.

-Thực vật phạm trần sao? Người ở nơi này chờ, ta đi lấy cho người một ít, người coi trọng tiểu bạch thỏ này không nên để cho nó gặm tiên thảo.

-Ta sẽ không để cho bé xuống đất, liền phiền toái Bách Thảo tiên quân.

9. Chương 9

CHƯƠNG 9

Bé thỏ nhỏ ở trong giỏ hoa thấy nơi nơi lá cây xanh mướt đã sớm không kiềm chế được, đôi chân ngắn ngủn bám ở thành giỏ chăm chăm nhìn.

-Lá cây thật ngon, lá cây thật nhiều.

Bé thỏ nhỏ liếc mắt nhìn lá cây xanh mướt, lại liếc mắt nhìn Khiếu không ngừng kêu.

-Không được kêu, những thứ kia không thể ăn, chúng có linh tính, người kêu nữa sẽ hù đến bọn chúng.

-Nhưng là đói bụng lắm a .

-Người lớn một chút, không cần tỏ vẻ không có tiền đồ như vậy.

Khiếu đang dạy dỗ bé thỏ nhỏ, Bách Thảo tiên quân đi ra, cho mấy cây rau nhỏ, một củ cà rốt lớn. Khiếu nói cảm ơn, cáo từ mới đi, Bách Thảo tiên quân đột nhiên nhớ tới cái gì, hần mới vừa rồi tựa hồ muốn nhắc nhở Hổ Thần Quân, sinh vật phạm trần ăn đồ ăn, sau đó sẽ muốn vào mao xí.

Bất quá Hổ thần nếu biết sinh vật phạm trần muốn ăn đồ ăn, cái đó đáng lý nên biết. Đừng nói không biết.

Bách Thảo tiên xoay người trở về Bách Thảo vườn.

Khiếu mang theo bé thỏ nhỏ trở về thần điện, đem rau cỏ cùng củ cà rốt thả vào trong giỏ hoa, nhìn bé thỏ nhỏ cẩn thận ăn đồ ăn.

- Người làm gì ăn một cách thận trọng như vậy?

Khiếu đến gần bé thỏ nhỏ hỏi, bé thỏ nhỏ tựa hồ không có chút phòng bị nào sợ hết hồn, hướng giỏ hoa bên trong rụt vào.

-Người đây là thói quen gì? Lá gan cũng quá nhỏ đi ?

Bé thỏ nhỏ rất nhanh ngẩng đầu nhìn Khiếu một chút, đột nhiên rạng rỡ cười.

-Ta quên mất, đây không phải là ở nhà, trước kia ở nhà ta cướp thức ăn không lại ca ca tỷ tỷ, có lúc món ăn vừa đưa tới trước mặt, ta mới ăn vài miếng liền bị bọn họ đá ra ta chỉ có thể đi theo phía sau bọn họ

nhặt một ít đồ bọn họ không muốn ăn, cho nên ta dưỡng thành thói quen thời điểm ăn cái gì phải cẩn thận một khi có người tới gần liền né tránh, tránh cho bị đá.

-Bé con đáng thương, từ từ ăn đi, nơi này không có ai đoạt với ngươi, những thứ này đều là của ngươi.

Bé thỏ nhỏ không có đến gần thức ăn mà là ngửa đầu nhìn Khiếu.

-Hổ ca ca có muốn ăn hay không, đây là món rau ngon nhất mà ta từng được ăn.

10. Chương 10

CHƯƠNG 10

Khiếu cúi đầu đem bé thỏ nhỏ thả vào gần đám rau cỏ.

-Ngươi ăn đi, ta không ăn.

Bé con đáng thương trước kia vẫn luôn bị khi dễ, bắt quá cũng nhờ bị khi dễ nhiều mà đáng dấp nhỏ nhắn nên mới không bị đem ra ăn.

Khiếu lắc lắc đầu, trong lúc vô tình đối với bé thỏ nhỏ sinh ra lòng thương hại.

Ở lại đây một thời gian, để cho bé hưởng phúc đi.

Trong thần điện một mảnh yên tĩnh chỉ vang lên “rột rột rột rột”, thanh âm bé thỏ nhỏ đang ăn. Thanh âm kia đã rất lâu không vang lên.

Chờ Khiếu làm xong chuyện đi ra xem bé thỏ nhỏ đã ở trong giỏ đang ngủ say.

Khiếu cười cười xoay người đi, đột nhiên cảm thấy dưới chân ướt nhẹp, cúi đầu nhìn một cái vũng nước.

Trong thần điện từ đâu có nước?

Khiếu nhìn thấy nước nhiều ra từ phía dưới bệ thờ đặt tượng thần của mình.

-Con thỏ chết bầm!

Khiếu gầm một tiếng, làm bé thỏ trong giỏ đang ngủ say bị chấn động mà hốt hoảng tỉnh dậy.

Bé thỏ nhỏ miệng há to nhìn về phía Khiếu.

Khiếu vén lên khăn trải bàn phía dưới bệ thờ, cho bé thỏ nhỏ nhìn vũng nước ở trước mắt.

-Đây là cái gì?

-Đó là pxxx cùng nước txxx của ta.(tự hiểu nha)

-Không có hỏi ngươi cái này, ai cho ngươi ở chỗ này làm chuyện này?

-Bính Bính nhìn rồi, nơi đó là nơi bí mật nhất ở đây a.

-Nơi này là thần điện không cho phép làm chuyện này.

-Nhưng là Bính Bính nhịn không được muốn, không có làm, Hổ ca ca hung ta.

Mới giáo dục mấy câu bé thỏ nhỏ đã sắp khóc.

-Ta muốn đem ngươi cho người khác, nhất định phải đem ngươi cho người khác.

Khiếu nhớ tới nơi đầu tiên chính là Nguyệt cung, Lam Thái Hòa cũng đã nói, bé thỏ nhỏ có thể cùng thỏ ngọc làm bạn, chuyện này rất thuận lợi, bé thỏ nhỏ quyến luyến không thôi còn khóc lớn một hồi, bắt quá Khiếu cuối cùng cũng đem bé để lại Nguyệt cung.

Bắt quá buổi chiều ngày thứ hai, thỏ ngọc tiên tử liền đem bé thỏ nhỏ đưa trở lại.

Bé thỏ nhỏ rất uể oải nằm ở trong giỏ hoa cũng không động, tựa hồ là biết mọi người không thích bé.

Khiếu hỏi thỏ ngọc tại sao đem bé thỏ nhỏ trả lại, thỏ ngọc xem một chút bé thỏ nhỏ bơ phờ trên đất cùng Khiếu nói.

-Chúng ta vào bên trong điện rồi nói.

11. Chương 11

CHƯƠNG 11

-Khi chúng ta nhận nuôi bé quên xem xét một vấn đề, tiểu sinh vật phạm trần là phải vào mao xí, xế chiều hôm nay bé đem găm giường Hằng Nga tiên tử làm nhà vệ sinh, tiên tử người nọ thích sạch sẽ, cho nên liền nói muốn trả lại không nuôi bé nữa. Còn có bé thỏ nhỏ này mới dứt sữa không bao lâu đi?

-Theo như bé nói mới một tháng.

-Vậy thì đúng rồi, có chuyện ta còn không dám nói cùng tiên tử, tối hôm qua bé cùng ta ngủ, buổi tối không ngừng cụng vào bụng ta, nhưng ta làm sao có cái gì cho bé ăn. Cho nên

-Ta hiểu, cảm ơn tiên tử đem bé trả lại, thật phiền toái cho các người.

-Nếu bé đã được trả lại, vậy ta trở về đi, Hồ Thần Quân không tiễn.

Thỏ ngọc bay đi.

Khiếu đi tới bên cạnh bé thỏ nhỏ cười lớn.

-Thật chỉ có người, ở dưới giường Hằng Nga đi vệ sinh, tìm sữa uống ở bụng thỏ ngọc, người phải biết tiên tử trên trời đều là đại cô nương chưa gả chồng, làm sao có sữa a?

Khiếu cười nhạo bé thỏ nhỏ vốn tưởng rằng Bính Bính sẽ phản bác, ai biết bé không nhúc nhích chút nào đang nằm ở trong giỏ hoa.

-Bé thỏ nhỏ người bị bệnh sao?

Bé thỏ nhỏ vẫn là không có phản ứng, làm Khiếu gấp đến độ đảo quanh giỏ hoa.

-Vậy phải làm sao bây giờ a?

Khiếu nghĩ tới nghĩ lui người biết xem bệnh cách nơi này gần nhất là Thái Thượng Lão Quân, hy vọng hẳn có đan dược có thể trị cho bé thỏ nhỏ hết bệnh.

Khiếu mang theo bé thỏ nhỏ tới, lão quân hỏi bé thỏ nhỏ.

-Người nơi nào không thoải mái a?

Bé thỏ nhỏ lắc đầu một cái.

-Vậy người nói cho ta biết tại sao đột nhiên ử rữ, cũng không nói đây?

Bé thỏ nhỏ run lên một cái, càng thu người nhỏ hơn.

-Người đang sợ cái gì sao?

Lão Quân đoán được.

-Đừng đưa ta trở về, ta sau này sẽ rất ngoan.

Lão Quân ngẩng đầu tìm được nguyên nhân bệnh.

-Thân thể bé không có bệnh, chẳng qua là tâm bệnh, sợ mình lộn xộn người sẽ không cần bé, bé có phải hay không gây họa, người nói nặng bé cái gì?

12. Chương 12

CHƯƠNG 12

-A! Chỉ là nói bé mấy câu liền biến thành như vậy sao?

-Bé thỏ nhỏ tâm linh thực yếu ớt.

Khiếu đem chuyện đã xảy ra hôm nay cùng Lão Quân nói một chút.

-Đó cũng không phải là lỗi của bé thỏ a, mà là các người cân nhắc không chu toàn, nếu muốn nuôi bé sẽ phải bao dung thói quen của bé a, bất quá ta chỗ này nhưng lại có đồ tốt. Ta muốn cùng bé thỏ nhỏ nói riêng một chút.

Thái Thượng Lão Quân đem bé thỏ nhỏ mang vào nội thất, hỏi bé.

-Người có nghĩ muốn tự mình nuôi sống mình không hề thêm phiền toái cho người khác nữa?

-Muốn! Nhưng ta chẳng qua là một con thỏ nhỏ.

-Ta chỗ này có viên tiên đan có thể cho người năng lực biến thân làm người, bất quá người phải đáp ứng ta, có tay có chân sau này nhất định muốn học sẽ tự mình luyện tập nhiều hơn. Loài người chuyên cần dùng tay chân lao động làm ra lương thực và tự tìm nước uống cho mình, ta tin tưởng người có tay chân như loài người sau này cũng có thể chuyên cần như vậy phải không?

-Ân!

Bé thỏ nhỏ cố gắng gật đầu.

Thái Thượng Lão Quân từ bên trên giá sách gỡ xuống một hồ lô lấy ra một viên tiên đan, đưa tới cho bé thỏ nhỏ ăn.

Bé thỏ nhỏ duỗi chân, chân thỏ biến thành bắp chân của con người, nâng chân lên nhìn một chút bé có đầu ngón tay a. Da thỏ trên người biến thành một bộ quần áo lông thú màu trắng.

-Ta biến thành người rồi.

-Đúng vậy, nhưng bàn tay, bàn chân, còn phải học diệu bộ cử chỉ học nói tiếng người, bé thỏ nhỏ sau này phải cố gắng a.

Lão Quân sờ sờ đầu bé thỏ nhỏ, bé thỏ nhỏ theo thói quen hưng phấn muốn lắc lắc lỗ tai to của mình, đột nhiên phát hiện trên đầu trống trơn, lỗ tai to không có. Dem tay đưa lên trên đỉnh đầu sờ một cái.

-Lỗ tai to của ta đâu?

Lão Quân lôi kéo tay của Bính Bính sờ tới hai bên đầu thấy đôi tai nho nhỏ.

-Lỗ tai loài người sinh trưởng ở nơi này.

13. Chương 13

CHƯƠNG 13

-Ta vẫn thích đôi tai lớn lúc trước hơn, cái này dùng để đuổi ruồi hay chào hỏi đều không dễ dàng.

-Thời điểm muốn cho lỗ tai to của người xuất hiện, người liền nghĩ muốn, người dùng ý niệm khống chế sự biến hóa của thân thể.

-Ân!

Bé thỏ nhỏ cố gắng nghĩ về lỗi tai to của mình, quả nhiên nó liền xuất hiện. Bé thỏ dùng hai cái tay đem lỗi tai kéo tới trước ngực.

- Thời điểm ta muốn thay đổi trở về thỏ cũng là tập trung nghĩ một cái là được rồi sao?

-Thật là một con thỏ thông minh, không có sai. Bất quá nhớ không biến thân ở trước mặt con người, sẽ hù đến họ.

- Bính Bính nhớ kỹ.

Lão Quân lôi kéo Bính Bính đi ra, Khiếu nhìn xem mà choáng váng.

-Lão Quân ngài cho hần ăn tiên đan rồi?

-Đúng vậy, như vậy hần liền có thể tự chiếu cố mình. Tránh phiền toái cho người khác.

-Trời ạ.

Khiếu nghĩ như vậy thì hần càng không thể đưa bé trở về, một bé thỏ có thể biến thành người nhân giới sợ không người dám nhận, tiên giới cũng không ai nguyện ý muốn nuôi dù sao cũng phải dưỡng bé ăn uống.

Khiếu đem bé thỏ nhỏ lĩnh trở về, nghĩ thầm trong thần điện của hần chẳng lẽ thật sự muốn cho một bé thỏ ở lâu dài sao, đương nhiên không phải nói bé thỏ nhỏ không đáng yêu, chẳng qua là có lẽ sinh vật phạm trần không nên mang về.

Vạn vật vận mệnh đều có thiên định, sinh vật phạm trần tu hành ít nhất mấy trăm năm mới có thể thành tinh hóa người, nhưng trước mắt là bé con này lại bởi vì một viên tiên đan mà mới hai tháng thì đã có năng lực biến thành người.

Nhìn bé con trước mắt nhảy ra khỏi giỏ hoa, cất bước chập vật, bước một bước lại vấp một bước cố gắng học dùng hai chân bước đi. Khiếu biết bé thỏ đang nỗ lực.

-Trước tiên nhắc một chân bước tới sau đó mới tới chân kia, như người vậy sẽ rất khó đi.

Lưu lại liền lưu lại đi, có lẽ không phải là hoàn toàn không có chỗ tốt, ít nhất mình có người làm bạn.

Bé thỏ nhỏ dùng hai cái răng thỏ thật to cắn cắn môi nhìn Khiếu, khi Khiếu chỉ mình tập bước đi. Mỗi khi mình sắp ngã Khiếu liền ở bên cạnh đỡ lấy mình.

Bé thỏ nhỏ mỉm cười, bé cũng biết Hồ ca ca là người tốt.

14. Chương 14

CHƯƠNG 14

Buổi tối lão hổ nằm trên bậc thang ở thần điện, nhìn Thiên Hà phía xa sáng lấp lánh, bé thỏ nhỏ từ từ để cho giỏ hoa bay qua bên trên đầu Khiếu.

Khiếu đối với bé nói.

-Dám ngủ ở ngay trên miệng lão hổ cũng chỉ có con thỏ người là đầu tiên.

Bính Bính không phải là hiểu được ý tứ của Khiếu chính là cảm thấy ngủ ở bên hồ ca ca thật an toàn.

Lão hổ nhìn một chút bé thỏ đang ngủ ở bên cạnh mình, bé thỏ nhỏ biến thành một tiểu hài tử thật đáng yêu là đẹp mắt đây, hai mắt thật to, làn da trắng trẻo, lỗ mũi thanh tú, cái miệng nhỏ nhắn hồng nhuận. Trong lúc ngủ mơ còn đang run run hai lỗi tai to.

Ai nói nuôi bé là một chuyện phiền toái, bắt quá thấy bé như vậy người nào lại không muốn chăm sóc bé đây? (không biết tên nào còn muốn đem cho a!!!)

Buổi sáng Khiếu mở ra mắt liền thấy bé thỏ đã đứng ở trước mắt hần, hai chân chụm vào một chỗ, hai tay đặt ở trước người nhìn hần tỉnh hướng về phía hần vui vẻ vẫy vẫy lỗ tai.

-Hổ ca ca buổi sáng tốt lành.

-Hảo!

Lão hổ đứng lên duỗi thắt lưng, cân nhắc có muốn đi Thiên Hà bên kia tắm một cái cho thanh tỉnh đầu óc hay không, tối hôm qua hần nhìn bé thỏ nhỏ nhìn tới nửa đêm, cũng không biết mình nghĩ cái gì.

Lão hổ hướng cửa đi, bé thỏ nhỏ nhảy vào giỏ hoa phiêu phiêu ở phía sau đi theo.

Lão hổ quay đầu lại nói với bé.

-Ta đi bờ sông tắm rửa một lúc nữa sẽ trở lại.

-Bính Bính đi theo người, ta muốn uống một chút nước.

-Nga! Đúng rồi, người từ lúc lên trời cho tới bây giờ còn chưa có uống nước, người có khỏe không?

-Ta có ăn rau cỏ cùng củ cà rốt, sẽ không khát.

-Vậy thì cùng đi đi.

Khiếu đem bé thỏ mang tới bờ sông, mình xuống nước tắm rửa, bé thỏ nhỏ ở bờ sông uống nước.

Bính Bính uống nước xong nhìn hình dạng mình biến thành người trong nước, bé đây là lần đầu tiên thấy mình biến thành người có bộ dáng thế nào, như vậy coi như đẹp mắt đi.

15. Chương 15

CHƯƠNG 15

Bé là một con thỏ lai, toàn thân đều là màu trắng chỉ có ngực là một mảng lông màu đen, biến thành người đám lông màu đen hóa thành hoa văn trên y phục, trên ống tay áo màu trắng tựa hồ có một vết đen không biết dính ở nơi nào, đó là một vết bẩn, bé thỏ nhỏ lấy tay thấm nước lau vết bẩn kia, tay loài người chính là hữu dụng vào lúc này đây.

Khiếu nhìn bé thỏ nhỏ ở bên bờ đang cố gắng tẩy vết bẩn, thật là một bé con thích sạch sẽ.

Khiếu hướng bé thỏ nhỏ đi qua, thỉnh thoảng nghe một tiếng thét chói tai.

-A!

Một nữ nhân áo lam xông lên đem bé thỏ nhỏ ôm vào trong ngực.

Khiếu định thần nhìn lại, là Thủy Thần Nương Nương.

Thủy thần mặc danh kỳ diệu trường mắt nhìn Khiếu.

-Lão hổ người nghĩ làm cái gì, mặc dù con thỏ tinh này đáng vẻ rất non mềm rất đáng yêu, nhưng người phải biết người chính là thần tiên a, yêu tinh tự tiện xông vào thiên cung là không nên, nhưng người cũng không thể đột nhiên tập kích nó, yêu tinh tốt có thể giáo hóa.

Khiếu không biết giải thích sao khi bị giáo dục.

-Thủy Thần nương nương ta nghĩ là người đã lầm, con thỏ này là theo ta tới, còn có bé không phải là yêu tinh, bé là ăn tiên đan của Lão Quân mới biến thành người.

Thủy Thần xác nhận cúi đầu nhìn, liền cảm giác Bính Bính giãy giụa, cố gắng đá đá đôi chân ngắn, thủy thần để bé xuống đất, bé vừa chạy vừa nhảy đến núp vào phía sau lưng Khiếu, xem ra chính mình dọa đến bé.

-Hắc hắc, ta còn tưởng rằng ngươi muốn đánh lên bé? Ta trước kia ở dưới nước nhìn thấy lão hổ như ngươi vậy đánh lên những động vật đến uống nước.

Thủy Thần giải thích.

-Không quan hệ, chẳng qua là bé thỏ nhỏ nhất gan.

Khiếu cúi đầu đối với Bính Bính núp ở sau chân của mình nói.

- Bính Bính không phải sợ, đi ra vẫn an Thủy Thần nương nương.

Bính Bính bị Thủy Thần đột nhiên bắt lại bị kinh sợ không chịu đi ra, chỉ chịu lộ ra đôi tai tai to lắc lắc bày tỏ ý vẫn an.

-Thật là bé con đáng yêu, Khiếu đem bé cho ta đi.

16. Chương 16

CHƯƠNG 16

Khiếu biết Thủy Thần đang nói đùa, nàng ở dưới nước căn bản không có biện pháp nuôi sinh vật trên cạn.

-Hảo a, bắt quá muốn ngươi đem thủy thần điện để đổi.

-Khiếu ngươi quá tham lam đi?

Khiếu và Thủy Thần nói giỡn với nhau, bắt quá bé thỏ con không biết, lời của bọn họ bé nghe được trong lòng thật khó chịu.

Bé thỏ nhỏ rũ hai lỗ tai xuống ôm chặt lấy Khiếu, chân run run run run.

-Không có việc gì không cần ôm lấy chân của ta, đi ra chào hỏi cùng Thủy Thần nương nương.

Không nói không cần gấp gáp, Khiếu vừa nói, bé thỏ nhỏ quỳ xuống đôi mắt bắt đầu đỏ lên, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu khóc lớn.

-Bính Bính không muốn đi cùng nàng, Bính Bính thích hổ ca ca, muốn cùng hổ ca ca ở chung một chỗ, Bính Bính đáp ứng ngươi, sau này sẽ tự mình tìm đồ ăn, nhà ở sẽ tự mình quét dọn, không cho hổ ca ca thêm phiền toái, trở lại nhà hổ ca ca ta liền ngủ ở phía sau cửa, hổ ca ca không gọi ta cũng không đi ra vẫn không được sao?

-Ha ha, bé thỏ nhỏ ngươi thật ngỗ ta dẫn ngươi đi sao? Nhà ta ở dưới nước muốn nuôi ngươi cũng không được, ta cùng Khiếu đang nói đùa. Xem ngươi khóc đến mắt cũng biến đỏ rồi.

Thủy Thần đi lên đem Bính Bính ôm lấy.

-Đều là lỗi của ta, mới vừa rồi dọa đến bé thỏ nhỏ, chỉ đùa một chút còn đem bé thỏ chọc đến khóc, ta nên bồi thường cho ngươi, không nên khóc, ta đưa ngươi một món đồ coi như bồi thường.

Thủy Thần từ trên đỉnh đầu gỡ xuống một cái lược.

-Cái lược này theo ta nhiều năm có một ít pháp lực, ngươi chỉ cần dùng nó nhẹ vẽ lên mặt đất sẽ xuất hiện một dòng nước nhỏ, đừng đánh giá thấp dòng nước này, thời khắc nguy cấp có thể giúp ngươi, hơn nữa một dòng nước nhỏ này để cho một con thỏ nhỏ giải khát vậy là đủ rồi, như vậy ngươi sau này cũng không cần chạy đến thiên hà xa như vậy để uống nước nữa.

17. Chương 17

CHƯƠNG 17

Bé thỏ nhỏ quay đầu nhìn Khiếu không biết món đồ đó có thể lấy không?

Khiếu biết rất rõ, đó chỉ là một cái lược nhưng tiện lợi vô cùng.

-Thủy Thần nường nường hảo tâm cho người, người còn không nhanh cầm lấy?

Bé thỏ nhỏ nhận lấy liền lật qua lật lại nhìn một chút.

-Cám ơn nường nường.

Bé thỏ nhỏ lỗ tai to vẫy vẫy mấy cái bày tỏ ý cảm tạ.

-Bé con thật đáng yêu, người bao lớn?

-Hơn hai tháng tuổi.

-Trời ạ, người là sinh vật nhỏ nhất thiên giới đi. Thật đáng yêu a.

Thủy Thần vừa nói chuyện, vừa theo thói quen lấy ra cái lược chải đầu cùng da lông trên người cho bé thỏ nhỏ.

Bé thỏ nhỏ ngạc nhiên nhìn cái lược với những chiếc răng lớn từ từ lướt qua trên người, cảm giác kia còn rất thoải mái, được chải qua bộ lông so với trước kia óng mượt hơn nhiều.

-Cái này có thể chải lông sao?

Bé thỏ nhỏ chỉ cái lược hỏi.

-Dĩ nhiên a, lược chính là dùng để chải lông.

Bé thỏ nhỏ lấy ra cái lược thủy thần cho bé.

-Cái này cùng loại cũng có thể sao?

-Có thể a, người bình thường có thể dùng nó chải đầu chải lông, chỉ có vẽ trên mặt đất mới có thể ra nước.

Bé thỏ nhỏ dùng răng thỏ cắn môi dưới nhìn Khiếu tựa hồ đang suy nghĩ cái gì. Bé từ từ chậm rãi đi tới bên người Khiếu, Khiếu mới tắm xong, trên người lông mao có chút rối loạn.

Bé thỏ nhỏ cầm lược nhẹ nhàng chải lông trên chân lão hổ, một tắc một tắc chải thật tốt thật nghiêm túc.

-Bé con hiểu chuyện.

Thủy Thần nhìn bé con cũng không có tâm chơi cùng nường, một mực nhào vào trên người Khiếu, vung tay áo biến mất.

Thỏ chải lông cho lão hổ trước nay không có tiền lệ, ngay cả Khiếu cũng không nghĩ tới sẽ cho bé thỏ nhỏ chải lông cho hắn, Khiếu cúi đầu nhìn bé thỏ nhỏ đang rướn chân, vẫn còn hướng chỗ cao hơn cố gắng chải.

Khiếu lấy cái đuôi của mình quần lấy bé nâng lên.

18. Chương 18

CHƯƠNG 18

-Bé thỏ nhỏ người muốn làm gì?

Bính Bính ngẩng đầu nhìn Khiếu.

-Chải lông cho hổ ca ca.

-Lông của ta không cần chải.

Khiếu tiêu sái lắc lắc thân thể liền đem những giọt nước vẩy ra ngoài.

-Đi, về nhà.

Lão hổ ngẩng đầu bước tới phía trước, Bính Bính nhảy trở về giỏ hoa nhỏ của mình lẻo đẻo bay là là bên cạnh đầu lão hổ.

-Thật không muốn sao? Chải lông rất thoải mái, chải một cái lại một cái giống như

Giỏ hoa nhỏ từ từ rơi ở phía sau, chờ Khiếu quay đầu lại nhìn, phát hiện giỏ hoa rơi trên mặt đất, bé thỏ nhỏ đem đầu vùi trong đám rau cỏ không biết làm cái gì.

Khiếu đi tới hỏi.

-Tại sao không đi?

-Hức hức.

Tựa hồ là tiếng khóc của bé thỏ nhỏ.

Khiếu dùng móng vuốt đem đám rau gạt ra, thấy bé thỏ nhỏ đem thân thể co lại thành một đoàn ở trong giỏ khóc.

-Mới vừa rồi còn rất tốt tại sao lại khóc?

-Ta nghĩ tới mụ mụ, mụ mụ thường dùng móng vuốt chơi với ta.

-Muốn mụ mụ sao? Bé con đáng thương.

Khiếu tha giỏ hoa mang về thần điện, bé thỏ nhỏ vẫn còn khóc.

Khiếu móng vuốt giơ lên lại buông xuống, nó rất muốn cho bé thỏ nhỏ một chút an ủi, nhưng là móng vuốt của mình quá lớn, đoán chừng vuốt xuống một cái có thể làm bé thỏ nhỏ học máu.

Khiếu thu nhỏ thân hình gần bằng một con thỏ lớn, sau đó dùng móng vuốt êm ái vuốt ve bé thỏ nhỏ.

Bé thỏ nhỏ vui mừng ngẩng đầu nhìn.

-Hổ ca ca.

Bé không nghĩ tới hổ ca ca có thể biến thành nhỏ như vậy.

-Đừng khóc, qua vài ngày có thời gian, ta dẫn người đi xuống xem một chút.

Bé thỏ nhỏ ánh mắt sáng rỡ, không ngừng gật đầu.

-Ân! Hổ ca ca tốt nhất, nơi này cũng muốn.

Bé thỏ nhỏ bốn chân hướng lên trời muốn Khiếu vuốt cái bụng nhỏ của nó.

Khiếu vì muốn dỗ bé không khóc liền thuận ý của bé, dùng đệm thịt mềm mềm ở chân vuốt ve cái bụng của bé thỏ, ẩn ẩn thấy được tính khí nhỏ nhỏ giữa hai chân bé thỏ. Dáng dấp nhỏ nhỏ lại ẩn nấp dưới lớp lông làm không nhìn ra giới tính, Khiếu hỏi.

-Người là con đực đi?

-Ân! Ta có tiểu kê kê chẳng qua là nhìn như vậy hơi nhỏ thôi.

19. Chương 19

CHƯƠNG 19

Bé thỏ nhỏ cố gắng dùng móng vuốt bài khai lớp lông mao bao bọc quanh tiểu kê kê của mình đem tiểu kê kê chỉ cho Khiếu nhằm chứng minh giới tính.

“Một chú gà con”.

Khiếu khẩn trương nhìn chung quanh một chút, cũng may phụ cận không có ai, bằng không bé thỏ nhỏ đây coi là bộ dáng gì a.

-Tiểu kê kê của ta ở chỗ này.

Bé thỏ nhỏ chỉ sợ Khiếu không chú ý không thấy được.

Một chồi non nho nhỏ béo mập, Khiếu đem móng vuốt tới sờ sờ, mềm mềm.

Nước miếng Khiếu bắt đầu tràn ra, mấy ngàn năm không có dục vọng câu dẫn.

Hắn giống như muốn cắn bé thỏ nhỏ một cái, càng muốn đem bé áp xuống dưới thân.

Hạ vật cứng rắn ở dưới thân nảy lên thành một cây côn cứng rắn. Lão hổ bực mình ngồi xuống, kỳ quái mình đây là làm sao? Thành tiên mấy vạn năm, thanh tâm quả dục, tất cả dục vọng thế nào để cho một con thỏ phạm trần câu lên?

Bé thỏ nhỏ nhìn lão hổ không xoa bụng cho nó nữa, ngồi dậy nhìn, liếc nhìn trên bụng Khiếu một đại nam căn giường cao rõ ràng.

-Hở ca ca cái đó là cái gì? Kê kê của người sao?

Bé thỏ nhỏ không biết sống chết còn muốn dùng móng vuốt chỉ vào hỏi.

Lão hổ nhìn chăm chăm bé, biến lớn trở lại tha giỏ hoa nhanh chóng chạy trở về thần điện của mình.

Vào tới liền đem cửa khóa lại.

Bé thỏ nhỏ cũng vào điện, từ trong giỏ hoa nhảy ra, biến thành tiểu hài tử hướng bên trong đi tới, lão hổ nhảy một cái chắn ở trước người bé.

-Hở ca ca nhìn người thế này thật cao a, người nói có nên lau dọn sàn nhà hay không.

Bé con rất nóng lòng quét dọn vệ sinh.

Lão hổ từng bước từng bước tiến tới gần, đem Bính Bính đẩy ngã, dùng móng vuốt đè bé xuống đất, dùng đầu lưỡi thô ráp lướt qua gò má bé thỏ nhỏ.

-Khách khách!

Bé thỏ nhỏ cho là Khiếu trêu chọc bé, rất vui vẻ ôm lấy đầu lão hổ tránh trái tránh phải, mà lúc này lão hổ đang suy nghĩ nên bắt đầu từ đâu đây.

20. Chương 20

CHƯƠNG 20

Trên hay dưới, bé thỏ nhỏ biến thành người sau này cũng chưa từng cưỡi đồ, lão hổ mất một phen công phu mới dùng miệng cưỡi ra.

Bé thỏ nhỏ nhìn thân thể chính mình quang lõa cũng thật tò mò, vẫn còn cúi đầu nhìn.

Thì ra là trên thân người thật là trơn nhẵn không có lông mao a.

Đầu lưỡi to của hổ ca ca lướt qua thân thể có chút cảm giác gai gai chơi thật tốt.

Đạp chân đạp chân, bé thỏ nhỏ dùng đôi chân ngắn đạp đầu lão hổ, đạp đạp đạp đạp, bé thỏ nhỏ như muốn dùng đôi chân ngắn đem mặt lão hổ đạp đến thay đổi hình dạng.

-Hắc hắc!

Bé thỏ nhỏ đang chơi rất vui vẻ, đầu lưỡi to của lão hổ đã liếm một cái đến cái mông của bé.

Bé thỏ nhỏ nằm xuống đem cái mông nâng cao, nó nhớ trước kia mẹ tựa hồ đã liếm cái mông giống như vậy cho nó.

Xem đến cái đuôi thỏ ngắn ngắn, cái mông trắng trắng, thịt phần nộn tựa hồ trong suốt.

Khiếu biến thành hình người, đem bé thỏ nhỏ ôm vào trong ngực, hẳn cơ hồ sẽ phải động thủ ăn tiểu bạch thỏ này.

Đem bé ôm trong ngực một khắc này đột nhiên ý thức được, cho dù mình biến thành một người cùng tỷ lệ với bé, cũng so với bé lớn hơn rất nhiều, như vậy có vẻ, tuổi tác hình dáng bé thỏ chỉ tương đương với đứa trẻ loài người khoảng ba, bốn tuổi.

Oh! Ta đang làm gì a.

Khiếu đột nhiên ý thức được mình mất khống chế nhìn lại bé thỏ nhỏ trong ngực đang gọi giỏ hoa của bé.

Giỏ hoa bay tới gần, bé thỏ nhỏ từ giỏ hoa trong lấy ra một cây rau đứng lên nhai. Phát ra âm thanh “rột rột rột rột”. Thời điểm khi bé phát hiện lão hổ đang nhìn bé, bé rất xấu hổ nói.

-Ta đói bụng.

Lão hổ đem bé để xuống, bé trực tiếp chờ giỏ hoa hạ xuống nhảy vào, vùi vào trong đám rau cỏ. Chờ bé ăn được một lúc, bắt đầu lục lọi trong đám rau cỏ. Sau đó thất vọng leo xuống.

Lão hổ hỏi bé.

-Làm sao vậy?

-Ăn hết củ cà rốt rồi.

-Không quan trọng có thể đến chỗ Bách Thảo tiên tìm thêm.

21. Chương 21

CHƯƠNG 21

Khiếu mang theo bé thỏ nhỏ đi đến chỗ Bách Thảo tiên, Bách Thảo tiên để cho bọn họ chờ ở cửa để tránh dọa sợ các tiên thảo khác, vào trong đem rau cỏ phàm trần đưa ra.

Bính Bính vừa thấy củ cà rốt biểu tình liền rạng rỡ.

-Cám ơn gia gia.

-Thật là một bé con lễ độ, nếu không phải là phần lớn tiên thảo ở trong chỗ ta đều sợ người, ta nhất định sẽ mời người vào nhà chơi. Sau này nếu Khiếu không có thời gian, người liền tự mình tới lấy ăn đồ đi, trên trời những bé con khả ái như người không nhiều lắm, ta đều nhớ rõ.

-Ân!

Bính Bính ôm củ cà rốt, chờ Bách Thảo tiên đi vào, bé cùng Khiếu nói.

-Hổ ca ca sau này Bính Bính tự mình tới xin đồ ăn, như vậy cũng sẽ không phiền toái cho hổ ca ca.

-Người nhớ đường sao?

-Nhớ.

Bé thỏ nhỏ rất cố gắng tự lực cánh sinh.

Giống như các bậc phụ mẫu lần đầu tiên để cho hài tử ra cửa mua đồ, Khiếu khát vọng bé thỏ nhỏ học được một ít năng lực tự lực cánh sinh,

Nhưng lại không yên lòng, vì vậy ở thời điểm hai ngày sau bé thỏ nhỏ nói muốn tự mình đi xin thêm củ cà rốt, Khiếu thâm trầm gật đầu một cái.

-Đi đi, trên đường cẩn thận.

Phía trước giỏ hoa mang bé thỏ nhỏ từ từ bay ra cửa, phía sau Khiếu liền đi theo, bắt quá Khiếu ắn thân.

Chỉ thấy Bính Bính dáng vẻ hết sức tò mò nhìn đông tới nhìn tây, thỉnh thoảng Bính Bính thấy cảm thấy hứng thú với thứ gì sẽ dừng lại, đi lên ngửi ngửi mấy cái, cũng may trên đường hơi có trì hoãn, nhưng vẫn là dựa theo đường cũ hai lần trước đi tới cửa Bách thảo cư.

-Bách Thảo gia gia có nhà không?

Khiếu cười cười, tiểu tử kia thật là lễ phép, chính là thanh âm kia quá nhỏ.

Bé thỏ nhỏ cố gắng rướn người lại gọi mấy tiếng.

Bách Thảo tiên cầm củ cà rốt và các loại rau củ đi ra thả vào trong giỏ hoa, còn thuận tay sờ sờ đầu bé thỏ nhỏ.

-Hài tử ngoan, tự mình tới đây.

-Ấn! Lão Quân gia gia nói nên học hỏi để tự lực cánh sinh.

-Ấn! Người làm rất tốt, lúc trở về không nên chạy loạn, thiên giới rất lớn, đi không tốt sẽ lạc đường.

-Bính Bính biết. Gia gia gặp lại sau.

Bé thỏ nhỏ phe phẩy lỗ tai cùng Bách Thảo tiên nói tạm biệt.

22. Chương 22

CHƯƠNG 22

Sau đó mấy ngày Bính Bính cơ hồ mỗi ngày cũng phải đi xin mấy củ cà rốt, Khiếu phát hiện bé thỏ nhỏ có ý tích trữ cà rốt, chẳng qua không biết là tại sao, bé con gối lên củ cà rốt ngủ gật tựa hồ như rất ngon.

Bộ dáng như vậy đại khái qua năm ngày, Khiếu mới tỉnh phát hiện bé thỏ nhỏ ở trong giỏ hoa lơ lửng bên trên nhìn hẩn. Khiếu kỳ quái hỏi.

-Có chuyện gì sao? Bính Bính.

-Lúc nào Hổ ca ca mang ta đi xuống dưới gặp mẹ mẹ a?

Lão hổ lúc này mới nhớ tới chuyện đã đáp ứng, ngày nào chi bằng ngày hôm nay.

-Bây giờ đi đi.

Mặc dù Khiếu hoài nghi, dưới trần đã qua mấy thập niên, mẹ mẹ của Bính Bính sẽ không còn sống. Nhưng Khiếu không dám nói, sợ bé con quá đau buồn, coi như đi xuống dạo chơi đi.

-Bây giờ! Hổ ca ca chờ một chút.

Giỏ hoa nhỏ nhanh chóng bay đi sau đó từ từ phiêu trở lại.

-Hổ ca ca chưa nói hôm nay đi, ta đã chuẩn bị cho mụ mụ ca ca tỷ tỷ một ít lễ vật, bây giờ có thể đi rồi.

Thì ra là bé thỏ nhỏ mới vừa rồi là đi lấy lễ vật bé giấu ở khắp thần điện.

Lão hổ nghĩ như bình thường liền tha giỏ hoa đi, nhưng mới tha giỏ hoa lên rằng thiếu chút nữa muốn rụng ra, giỏ hoa rơi xuống. Khiếu hỏi.

-Người ở trong giỏ hoa bỏ cái gì?

-Mười củ cà rốt lớn.

Trời ạ, Khiếu nghĩ trách không được hẳn cảm thấy giỏ hoa so với trước kia nặng hơn rất nhiều.

-Người mang chúng theo làm gì? Để ở trong điện không có ai dám trộm đâu.

-Ta muốn mang đi cho mụ mụ, ca ca, tỷ tỷ làm lễ vật.

-Không thể mang nhiều như vậy, quá nặng sẽ từ trên mây té xuống.

-Vậy mang chín cái.

Bé thỏ nhỏ thương lượng thả ra một củ cà rốt.

Khiếu vô tình lắc đầu một cái.

Bé thỏ nhỏ bĩu bĩu môi lại thả ra một củ, ngẩng đầu nhìn Khiếu một chút, còn chưa được a, không thôi lấy thêm ra một củ, Khiếu nhìn tốc độ cùng biểu tình của bé, không thể làm gì khác hơn là tự mình động thủ, chỉ cho bé để lại trong giỏ hoa hai củ.

-Tối đa chỉ có thể mang hai, một người ăn trên đường, một cầm đi cho ca ca tỷ tỷ nếm thử một chút tiên phẩm.

-Được rồi.

23. Chương 23

CHƯƠNG 23

Bé thỏ nhỏ thất vọng cúi đầu cùng Khiếu lên đường.

Khiếu rất nhanh tìm được căn tiệm “ Nồi thỏ thơm lòng ”, nhưng nơi đó trải qua mười mấy năm đã có rất nhiều sự thay đổi, trước cửa biến thành một khu chợ nhỏ, cửa tiệm kia cũng đổi thành một nhà trọ.

Khiếu mang theo Bính Bính mới đứng trước cửa quán trọ, Khiếu chợt nghe thấy tiếng tim Bính Bính cuồng loạn đập.

- ! ! !

Mắt thấy bé thỏ nhỏ sắp bị dọa bất tỉnh.

Khiếu vội vàng mang theo bé tìm một hẻm nhỏ không người chui vào.

- Bính Bính người có khỏe không?

Bính Bính co lại thành một khối.

-Hổ ca ca, thấy ngôi nhà này Bính Bính rất sợ làm sao bây giờ?

-Người không cần đi vào, ta đi vào hỏi thăm một chút liền đi ra, người biến thành người ở đối diện chờ ta.

Bé thỏ nhỏ biến thành đứa trẻ đứng ở góc đường chờ Khiếu, Khiếu đi vào quán trọ, tiểu nhị đi lên hỏi.

-Khách quan tìm nơi trọ hay là ăn cơm?

-Đều không phải, ta chỉ là muốn hỏi thăm một chút trước kia ở chỗ này là quán ăn “ Nồi thỏ thơm lòng ” giờ đã dọn đi đâu?

-Quán ăn kia a, đóng cửa mấy năm trước rồi.

-Vậy toàn bộ số thỏ ở hậu viện trước kia đâu?

-Trước khi bọn họ đóng cửa cũng cho xử lý xong.

-Cám ơn a.

Khiếu xoay người đi ra phía ngoài, đột nhiên phát hiện không thấy Bính Bính, hỏi mấy hàng quán ven đường đối diện mới vừa rồi Bính Bính còn đứng gần.

-Làm ơn cho hỏi một chút, ngài thấy mới vừa rồi có thấy một tiểu hài tử đứng ở chỗ này không?

-Nó vừa chạy theo người bán thỏ rồi, ta nói đứa bé kia có phải không bình thường không, nó đi theo xe đẩy của người bán thỏ liền nhào lên kêu mụ mụ, người ta đem nó đẩy xuống nó cũng chạy theo.

-Vậy ngài biết bọn họ đi nơi nào không?

-Trước mặt không xa chính là nơi buôn bán động vật bò, ngựa, lừa, thỏ, gà, vịt, ngan ngỗng đều bán ở đó.

Khiếu cảm ơn người bán hàng rong đi tìm nơi đó, nhìn khắp nơi lại không thấy Bính Bính, riêng bán thỏ cũng có mười mấy gian hàng.

24. Chương 24

CHƯƠNG 24

Khiếu ở trong khu chợ tìm ở bày tám gian hàng rồi, cẩn thận tìm kỹ từng cái ***g thỏ, những con thỏ cùng Bính Bính giống nhau có rất nhiều.

Bên trái có một gian hàng, bên phải cũng có, cách đó không xa bên trong cũng có, chẳng qua là cách đó không xa kia một cái ***g thỏ có chút kỳ quái, dường như có một con thỏ trong ***g bị dẫm đạp, Khiếu đi lên liền nghe thấy tiếng khóc quen thuộc của Bính Bính.

-Ô ô! Ta muốn mụ mụ, mụ mụ.

-Thỏ hoang từ đâu tới, dựa vào Đại tỷ của ta gọi mụ mụ, hơn nữa người với chúng ta không phải cùng ổ đi? Người từ đâu tới đây?

Thì ra là ma cũ bắt nạt ma mới, nhìn Bính Bính không phải cùng một ổ nên bị chúng khi dễ.

-Mụ mụ.

Bính Bính nhìn một con thỏ mẹ, đôi mắt dăm lệ lưng tròng gọi mụ mụ. Khiếu nghĩ có lẽ là con thỏ kia cùng mụ mụ Bính Bính đáng đáp rất giống đi.

Làm thế nào đem Bính Bính từ trong ***g tre cứu ra đây?

Khiếu đi tới trước người bán thỏ.

-Ông chủ thỏ của người bán thế nào?

-Ba lượng một cân, thỏ tùy tiện chọn, toàn là hàng tốt sẽ không để cho ngài thua thiệt.

Khiếu đi quanh ***g thỏ một vòng, buồn cười thấy Bính Bính bị chen đến ép vào một góc, nhìn con thỏ kia rất giống mẹ của bé, không biết nói sao nước mắt lưng tròng, còn không hết hy vọng tùy thời tìm cơ hội muốn dựa vào. Những con thỏ khác vừa phát hiện ý đồ của bé, liền đem bé ép trở về, Bính Bính như bây giờ thật đáng thương, không nơi nương tựa, Khiếu đem tay đưa vào ***g thỏ bắt lấy lỗ tai Bính Bính đem bé ra.

-Ta lấy con này.

-Con này a. Người muốn mua về cho hài tử chơi sao? Con này không nặng bao nhiêu không bán.

Người bán hàng rất muốn bán một con nặng một chút, cũng thu tiền nhiều hơn, nhìn Khiếu nói muốn lấy con nhỏ như vậy hẳn cảm thấy kiếm không được bao nhiêu tiền, không muốn bán.

-Ta chỉ lấy con này, cũng không cần dùng cân, ta cho người một lượng hai.

-Được được, có muốn ta giúp người một tay đem con thỏ cột lên hay không?

Người bán hàng cho là gặp kẻ coi tiền như rác, rất nhiệt tình.

25. Chương 25

CHƯƠNG 25

-Không cần.

Khiếu nhìn xung quanh một chút, Bính Bính ở chỗ này thì giỏ hoa của bé đi nơi nào, đột nhiên Khiếu phát hiện giỏ hoa kia ở sau xe đẩy.

Khiếu từ trong ngực lấy ra một ít tiền đưa cho người bán hàng.

-Con thỏ này ta mua về để nuôi, ông chủ có thể đem nó bỏ vào giỏ hoa phía sau xe được không?

Người bán hàng coi như lượm được món hời, con thỏ kia tự mình nhảy lên xe của hắn, giỏ hoa cũng không biết thế nào xuất hiện ở sau xe hắn, tóm lại đều là nhặt được chút đồ, nhưng chút đồ này lại có thể bán được giá cao.

Người bán hàng đem giỏ hoa lấy tới cho Khiếu.

Khiếu đem Bính Bính bỏ vào giỏ hoa, xoay người đi.

Bính Bính lại từ trong giỏ hoa nhảy xuống, chạy về bên cái ***g kia, cố chấp nhìn bên trong.

Bởi vì có người ở đây, Khiếu cũng không có biện pháp mở miệng cùng Bính Bính nói chuyện, phải biết một con người mà cùng với một con thỏ nói chuyện, sẽ bị xem là có bệnh.

Khiếu đi qua đá đá cái móng nhỏ của Bính Bính, dùng tâm ngữ truyền thanh hỏi bé.

-Người còn muốn làm cái gì?

Bính Bính quay đầu dùng thỏ ngữ nói.

-Mẹ, mẹ, mẹ ở bên trong.

-Những con thỏ kia không phải đã nói cho người biết, đó không phải là mẹ người sao?

-Ta không tin, đáng đáp giống như mẹ của ta.

Bé con cố chấp.

Khiếu xoay người muốn bắt lấy bé mạnh mẽ mang đi, lại bị Bính Bính nhảy ra.

-Người còn dám chạy.

-Ta muốn mụ mụ!

Bính Bính vẫn còn đang kêu, đột nhiên người mới vừa rồi bán cho Khiếu bé thỏ kia từ phía sau bắt được lỗ tai của bé, đối với Khiếu nói.

-Ngài đem nó để trong giỏ hoa, nó sẽ không ngây ngốc ở đó đâu, hay là ta giúp ngài đem nó trở lại.

Khiếu nghĩ, gặp phải Bính Bính không thể nói lý, chỉ có thể cưỡng chế mang bé đi, rời khỏi địa phương loạn thất bát tao này rồi giải thích cho bé.

Người bán đem hai chân Bính Bính trở lại, xách lỗ tai đưa cho Khiếu.

Khiếu xách theo Bính Bính không ngừng gọi mụ mụ rời khỏi khu chợ.

26. Chương 26

CHƯƠNG 26

Chỗ này so với mười mấy năm trước, thay đổi không ít, náo nhiệt, nhưng rừng cây cũng ít đi, rừng cây cách bọn họ khá xa, vì muốn tìm một nơi cho Bính Bính biến thân, hơn nữa còn yên tĩnh để hắn có thể nói chuyện, Khiếu không thể làm gì khác hơn là tìm một quán trọ mượn một phòng.

Vào phòng khóa cửa, Bính Bính lập tức biến thành đứa trẻ, muốn hướng cửa đi ra, bị Khiếu từ phía sau ôm lấy.

-Người muốn đi nơi nào?

-Tìm mụ mụ.

-Con thỏ vừa rồi không phải là mẹ người.

Bính Bính cắn môi quay đầu lại, trong mắt lấp lánh nước.

-Vậy mụ mụ ta ở đâu?

Khiếu ngồi ở mép giường đem Bính Bính ôm vào trong ngực.

-Hãy nghe ta nói, ta dẫn người lên trời cũng đã mười một ngày, một ngày trên trời bằng một năm dưới đất, bây giờ so với thời điểm ta gặp người cũng đã mười một năm, tuổi thọ của một con thỏ là sáu đến tám năm, mẹ người đã chết.

-Oa! mụ mụ.

Bính Bính nhào vào trong ngực Khiếu khóc rống lên.

Khiếu vụng về dỗ dành Bính Bính, thậm chí hắn còn vươn đầu lưỡi tôn quý liếm liếm nước mắt trên mặt Bính Bính.

Tiểu Bính Bính bị liếm đến tạm thời an tĩnh một hồi, lại bắt đầu đổi thành khóc thút thít.

Nhìn Bính Bính tạm thời an tĩnh một hồi Khiếu dành chút thời gian cởi xiêm áo bị tiểu Bính Bính khóc ướt đầm ra, đặt ở trên ghế có lẽ sáng mai sẽ khô.

Quay đầu lại, bé thỏ nhỏ đã quang lõa, đem y phục của mình ôm ở trong ngực, hướng trong giường, vùi đầu trong lớp y phục, thân thể bé nhỏ vẫn còn run rẩy từng đợt. Vẫn còn rất thương tâm.

Khiếu đi qua, đem thân thể nhỏ bé ôm lấy, quả nhiên vẫn còn đang khóc.

-Bính Bính cho dù mẹ người còn sống, cũng không thể chiếu cố người cả đời, người còn có rất nhiều đồng loại, không phải là mới đầy tháng liền phải rời khỏi mụ mụ sao? So với bọn họ ít nhất mẹ người còn ở bên người tới khi cai sữa a.

-Ấn! Nhưng ta nhớ mụ mụ, nhớ tới được mụ mụ liếm, khi đó cảm giác thật hạnh phúc.

27. Chương 27

CHƯƠNG 27

Bé thỏ nhỏ khi nghĩ về cuộc sống trước kia tựa hồ chỉ nhớ những thứ tốt đẹp, bị ca ca tỷ tỷ khi dễ không ăn được cơm bé đều đã quên, chỉ nhớ mụ mụ, được mụ mụ liếm, ngọt ngào cứng chiu.

Khiếu cũng không có biện pháp, hắn nhìn trong phòng người, quý, tiên đều không có một ai, Khiếu biến thành hình dáng mụ mụ của Bính Bính, dùng đầu lưỡi liếm liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của Bính Bính.

-Có phải như vậy hay không?

-Mạnh hơn thế này.

Bính Bính biến thành con thỏ nhỏ để Khiếu có thể dễ dàng liếm.

Khiếu tăng thêm lực đạo, kể từ khi thành tiên tới nay hắn cũng rất ít dùng đầu lưỡi liếm lông mao, mình cũng may mắn, làm thần tiên cũng không cần liếm lông, đây là lần đầu tiên liếm người khác, vừa mềm lại vừa nóng, cẩn thận còn nghe thấy mùi rau cỏ và hương cà rốt.

Một cái, hai cái, Bính Bính thay đổi tư thế để cho Khiếu có thể liếm toàn thân bé.

Khiếu liếm một hồi muốn dừng, tiểu Bính Bính liền bắt đầu rên rỉ trong cổ họng, làm cho Khiếu không dừng được.

Bé thỏ nhỏ thân thể nóng bừng đang ở trước mắt, kích thích bản năng nguyên thủy của Khiếu, có khuynh hướng càng liếm nước miếng càng nhiều.

Khiếu cắn một ngụm lên lỗ tai dài của Bính Bính, Bính Bính nâng cái mông muốn quay đầu lại nhìn, liền bị lão hổ áp xuống dưới.

Khiếu vẫn còn do dự dè ở trên người Bính Bính, làm hay không làm.

Bé thỏ nhỏ thân thể non nớt cảm dỗ làm hắn nhiệt huyết sôi trào, nhưng là ăn một bé thỏ còn nhỏ như vậy có phải không hề quang minh lỗi lạc chút nào?

Bé thỏ nhỏ ở dưới người Khiếu ngọ nguậy, nhớ tới trước kia bị ca ca tỷ tỷ khi dễ cũng là bị áp như vậy.

Bé thỏ nhỏ đem đầu vùi vào hai chân trước làm bộ dáng khuất phục, nhưng bé làm bộ dáng đáng thương càng thêm khơi gợi dục vọng cắn nuốt của Khiếu.

Cắn một ngụm lên lớp lông của bé, hắn đem cái đuôi ngắn cản trở kia dùng một chân sau đè lại, Khiếu nằm ở trên lưng Bính Bính nhắm mắt muốn làm liều, muốn làm hậu đình bé thỏ nhỏ từ từ có thể tiếp nhận hắn.

Đại trùng kia thật rất lớn! Huống chi bé thỏ là lần đầu tiên lại còn rất nhỏ, đại trùng kia thật sự rất khó tiến vào

28. Chương 28

CHƯƠNG 28

Đoán chừng là quá đau, bé thỏ nhỏ cố gắng giãy giụa đôi chân ngắn.

-Buông ta ra, buông ta ra.

Khiếu ở phía sau lưng Bính Bính vận động như piston, đang thời khắc mấu chốt làm sao nói là xuống là có thể xuống, không thể làm gì khác hơn là an ủi bé.

-Bính Bính nhần một chút, đợi lát nữa là tốt rồi.

-Ô ô, ngay cả hổ ca ca cũng khi dễ ta.

Bé thỏ nhỏ co lại thành một đoàn khóc đến càng thêm thương tâm.

-Ngao ô!

Sắp tới cao trào lại bị ngắt ngang lão hổ phát ra một tiếng gầm đáng sợ, tiếng gầm làm tiểu nhị chú ý.

Tiểu nhị đến gần cửa thấy trên cửa sổ là bóng một con hổ rất lớn. hét to một tiếng.

-Mẹ ơi! Lão hổ!

Tiểu nhị lão đảo nghiêng ngã chạy ra đường để gọi người tới đánh hổ, một đám người ào vào cửa. Lúc này Khiếu đã biến trở về hình người, bé thỏ nhỏ núp ở trong chăn run run.

Khiếu cố gắng thuyết phục những người đó, mới vừa rồi là tiểu nhị hoa mắt nhìn lầm, bé thỏ nhỏ núp trong chăn một hồi phát hiện bạc trong quần áo của Khiếu.

Bé thỏ nhỏ nghĩ một cái. Mới vừa rồi Khiếu chính là dùng cái thứ gọi là bạc để mua bé, bé có lẽ có thể dùng nó mua mụ mụ, có lẽ không phải là mụ mụ, chẳng qua là rất giống mụ mụ, nhưng là ít nhất có thể làm cho mụ mụ không bị người ta ăn mất.

Bé thỏ nhỏ vụng về tha bạc đi, men theo tường ra cửa, trong nhà náo loạn hò hét, ai cũng không chú ý tới một con thỏ nhỏ chạy ra cửa.

Bính Bính ra cửa sau đó tìm một chỗ không người ngồi xuống, cái mông đau.

Bính Bính ôm đồng bạc trong bụng, trời sáng mới biến thành đứa trẻ, đi ra khu chợ.

Bính Bính tìm được người bán hàng ngày hôm qua, cùng người ta nói, muốn mua con thỏ rất giống mụ mụ của bé kia.

Người bán hỏi.

-Tiểu hài tử ngươi có tiền sao?

Bính Bính học dáng vẻ Khiếu lấy ra một khối bạc.

-Ta có!

Người bán biết rõ biết rõ khối bạc kia có mua hết xe thỏ của hắn cũng còn dư, thấy lợi lóa mắt liền đem con thỏ kia ra khỏi ***g đưa cho Bính Bính. Cũng không nói sẽ trả lại tiền thừa.

29. Chương 29

CHƯƠNG 29

Tiểu bính bính làm người không lâu, không biết đạo lý tiền không thể tùy tiện để lộ, mới vừa rồi cảnh bé trả tiền kia chắc đã bị người theo dõi.

Bính Bính đáng thương mới đi ra khỏi chợ không xa liền bị người ta nhét vào một cái bao bố, mà trong ngực còn ôm một con thỏ lớn.

Những người đó đem Bính Bính dẫn tới rừng cây lấy đi tất cả bạc còn dư rồi hỏi bé.

-Bé con nhà của ngươi ở đâu?

-Nhà, nhà ta không thấy rồi. Ô ô!

Một lời nhắc tới chuyện thương tâm của Bính Bính, bé trở về tìm nhà, nhưng là nhà đã không còn.

-Người nào dẫn người tới trần này?

-Khiếu! Nhưng Bính Bính đang giận dữ với hần, hần không để cho Bính Bính tìm mụ mụ, còn khi dễ Bính Bính.

-Nguyên lai tiểu hài tử trốn nhà đi, người nói Khiếu hần ở nơi nào?

Bính Bính mở to đôi mắt tròn, suy nghĩ một chút.

-Trong phòng.

-Địa chỉ!

Bính Bính lắc đầu một cái không biết cái gì là địa chỉ, nhưng lại không biết đang gặp phải bọn bắt cóc tàn nhẫn.

-Được rồi một lần nữa.

-Nhà người ở trần này?

-Ấn!

Bé thỏ nhỏ gật đầu một cái.

-Những nhà có tiền ở trần chúng ta đều biết, người họ gì?

-Họ?

Mặt Bính Bính tràn đầy khó hiểu.

-Người tên là gì?

-Ta tên là Bính Bính!

-Khiếu là gì của người.

-Ta cùng hần ở cùng chỗ.

-Các người ở đâu? Nơi đó đáng vẻ như thế nào?

Bính Bính nhìn bầu trời một chút, cái này Khiếu tựa hồ nói qua, bọn họ ở trên trời.

Bính Bính ngón tay nhỏ chỉ lên trời.

-Chúng ta ở trong đại điện trên trời, điện của Khiếu.

-Quán trọ, nhà hần mở quán trọ?

-Không phải.

Bính Bính ngồi chồm hổm dưới đất vẽ cho bọn hần thần điện, Bính Bính không biết chữ, vẽ còn có thể.

-Đại điện như vậy.

Một tòa đại điện thật đẹp, so với nhà vương hầu còn khí phái hơn, làm cho những người đó tin chắc Bính Bính là hài tử của gia đình giàu có.

Lúc này Bính Bính không nói được Khiếu ở nơi nào, có người liền nói, đi tới nơi bắt được Bính Bính chờ, hài tử bị bắt mất người nhà luôn luôn đi tìm.

30. Chương 30

CHƯƠNG 30

Sau khi dập tắt những nghi ngờ trong quán trọ, Khiếu liền phát hiện bé thỏ nhỏ không thấy đâu, bé sẽ đi nơi nào đây? Thật ra thì chỉ cần hỏi thổ địa liền có thể biết, nhưng là ban đêm quấy rầy thổ địa không tốt lắm, hơn nữa bé thỏ nhỏ đang giận hờn, chưa chắc chịu quay về.

Sáng sớm ngày thứ hai, Khiếu ở trong trấn tìm một hẻm không người gọi thổ địa ra.

-Người nào a, sớm như vậy, nguyên lai là thượng tiên hồ Thần Quân, ngài gọi tiểu thần ra có gì phân phó?

-Ta muốn hỏi ngài có thấy con thỏ nhỏ đi cùng ta bây giờ ở nơi nào?

-Thỏ đáng dấp giống nhau, tiểu thần làm sao nhớ a.

Khiếu suy nghĩ một chút.

-Vậy người có thấy đứa bé đi cùng ta không?

-A! Hải tử kia a, bé sáng sớm đi ra khu chợ mua một con thỏ lớn, sau đó ở trên phố bị người xấu bắt cóc, những người đó đem bé dẫn tới phía đông rừng cây, tiểu tiên có thể mang ngài đi.

Khiếu dưới sự hướng dẫn của thổ địa tìm được những người đó, đến nay còn chưa hiểu tình huống của bé thỏ nhỏ.

Khiếu ở trên trời nhìn, muốn nhìn những người đó muốn làm gì.

Bé thỏ nhỏ đang cùng con thỏ lớn kia nói chuyện.

-Người không phải là mục mục ta sao? Vậy người biết mục mục ta sao?

-Mục mục người đáng vẽ như thế nào?

-Giống như người vậy.

-Thỏ giống như ta ở đây có rất nhiều, nàng gọi là cái gì?

-Hoa nương số một.

-Số một, ta đã là số bảy rồi, người tên gì?

-Ta tên là Bính Bính là hải tử nhỏ nhất của mục mục.

-Người tên là Bính Bính, người chính là tổ gia gia mười một năm trước từ hàng rào nhảy ra ngoài chạy ra khỏi chuồng thỏ, trước kia ta khi còn bé bà nội hát chuyện xưa về người, nàng nói người là con thỏ duy nhất có thể nhảy rất cao, trốn khỏi chuồng thỏ, bọn họ đều nói người không phải đã chết, chính là biến thành thỏ hoang, nhưng người bây giờ sao còn nhỏ như vậy? Hơn nữa mới mười mấy năm liền có thể biến thành người.

31. Chương 31

CHƯƠNG 31

-Ta bị lão hổ mang lên trời, rồi lão quân gia gia cho ăn tiên đan cứ như vậy.

-Như vậy mà nói người đã thành tiên trên trời?

Con thỏ mẹ kia đáng vẽ rất là sùng bái nói.

-Biến thành người có cái gì hảo? Mục mục, ca ca, tỷ tỷ đều không có.

-Họ đã chết nhiều năm như vậy, tổ bà bà của ta chính là do tỷ tỷ của người sinh ra, như vậy mà nói ta phải gọi người tổ gia gia, tổ gia gia cảm ơn người đã cứu ta từ trong tay người bán hàng.

-Tổ gia gia!

Khiếu nghe bọn họ nói chuyện thiếu chút nữa từ trên mây rớt xuống.

Ha ha, Bé thỏ nhỏ mới được mấy tháng tuổi đã thành lão tổ. Nhắc tới mới thấy loài thỏ sinh sản thật là rất nhanh.

Bé thỏ nhỏ bĩu môi, sau đó lại gào khóc.

-Ta không muốn làm tổ gia gia, ta muốn mẹ.

Con thỏ mẹ kia bị tiếng khóc của bé dọa sợ đến co lại thành một đoàn.

Một trong số những tên bắt cóc tiến lại bịt kín miệng Bính Bính.

-Không được phép khóc!

Bọn họ rất sợ bị người phát hiện.

Bé thỏ nhỏ đang cố gắng giãy giụa hai chân sau, miệng đã bị bịt kín đến không thở nổi.

Khiếu rất tức giận, từ trên mây hạ xuống, biến thành nguyên hình là một con mãnh hổ uy mãnh, gầm một tiếng, vang dội trăm dặm.

Bọn bắt cóc thấy Khiếu, hét to một tiếng.

-Mẹ ơi, có hổ!

Bọn bắt cóc ôm đầu chạy trốn chết.

Khiếu đi tới trước người Bính Bính, liếm liếm bé.

-Tốt lắm bé thỏ nhỏ không sao.

-Đáng ghét, Bính Bính không muốn làm tổ gia gia, không cần để ý Đại lão hổ, người khi dễ ta, ô ô!

Khiếu lúng túng đem Bính Bính ôm vào lòng.

-Cái đó chúng ta trở về rồi hãy nói đi.

-Hừ!

Bé thỏ nhỏ vừa nghiêng đầu đã không thấy con thỏ mẹ kia đâu. Bính Bính khó hiểu chỉ mặt đất, mới vừa rồi con thỏ mẹ kia còn ở đây mà.

-Thỏ mẹ đâu?

Lúc này thỏ địa xuất hiện.

-Lúc hổ Thần Quân hiện thân con thỏ kia liền chạy trốn. Nhưng người có thể yên tâm, Cánh rừng này không có dã thú, đi sâu vào trong nữa có một con thỏ hoang đã thành tinh, nó bảo vệ toàn bộ thỏ trong khu rừng này. Con thỏ vừa rồi là một con thỏ mẹ, ta nghĩ những con thỏ hoang quanh đây sẽ hoan nghênh nó.

32. Chương 32

CHƯƠNG 32

-Vậy ta có thể đi cùng hay không?

Có lúc sinh vật chính là như vậy, tình nguyện bị đồng tộc khi dễ cũng không muốn bị ngoại tộc khi dễ, bé thỏ nhỏ nhận định Khiếu khi dễ bé, khi Khiếu áp bé so với việc ca ca tỷ tỷ vì giành thức ăn của bé mà đè lên người bé còn đau hơn.

-Người là một con thỏ đực?

-Ân!

-Vậy là không thể, những con thỏ đực kia thấy người không phải là con của bọn chúng sẽ cắn chết người.

-Như vậy sao.

Bé thỏ nhỏ thất vọng cúi đầu.

Bính Bính biến trở về nguyên hình một thỏ trắng nho nhỏ ngồi trong giỏ hoa.

-Vậy ta cùng lão hổ ca ca về nhà đi, mặc dù hấn cũng khi dễ Bính Bính, nhưng là ít nhất sẽ không cắn ta.

Khiếu từ già thổ địa gia, tha giỏ hoa lên mang Bính Bính bay về trời, dọc đường đi cố gắng cùng bé giải thích mình lần đó áp bé không phải là khi dễ bé, là yêu thích bé. Hiển nhiên là cùng một bé con nói chuyện này bé sẽ không hiểu.

Trên đường đi về thần điện, bé thỏ nhỏ nói.

-Vậy người để cho ta cắn một cái, chúng ta coi như công bằng.

Hổ ca ca làm bé đau, bé muốn cho hổ ca ca cũng bị đau, như vậy bé cũng không tức giận nữa, hai người huề nhau.

Lão hổ đem bé để xuống, hỏi.

-Người muốn cắn chỗ nào?

Bính Bính nhìn một chút, tựa hồ lỗ mũi tương đối dễ cắn còn không có lông mao ngăn cản.

-Lỗ mũi.

Lão hổ cúi đầu.

-Đến đây đi, để cho người cắn một cái.

Bính Bính ôm lấy đầu lão hổ, cắn lên lỗ mũi, nói là cắn a, bắt quá lòng dạ Bính Bính rất mềm, bé sợ cắn mạnh quá hổ ca ca sẽ đau, cho nên nhẹ nhàng cắn một cái, cắn xong còn dùng cái miệng nhỏ nhắn chà xát một chút, đột nhiên không biết người nào kêu một tiếng.

-Ta thấy một con thỏ nhỏ hôn lão hổ.

Khiếu tức giận trừng mắt, đây là hài tử nhà nào, thật đáng ghét, hấn cùng bé thỏ nhỏ mới vừa ấm áp một chút, người đó hô to một tiếng, liền đem bé thỏ dọa sợ đến trốn trở về trong giỏ hoa.

Khiếu nhìn chung quanh không thấy người nào.

Một con chó lớn vừa chạy đến, vỗ một cái trên mặt đất.

33. Chương 33

CHƯƠNG 33

-Xương nhỏ người lại kêu loạn cái gì?

Đột nhiên từ dưới móng vuốt của con chó biến ra một đứa bé.

Hắn còn tưởng là người nào, nguyên lai là cẩu Thần Quân và khúc xương nhỏ, mới vừa rồi nó nhất định biến thành khúc xương nằm trên đất, cho nên hắn mới không có thấy.

Cẩu Thần Quân ngẩng đầu, thấy Khiếu.

-Khiếu người mới từ hạ giới trở về sao? Trong cái giỏ hoa đỏ chính là con thỏ nhỏ của người hả?

-Ân!

-Nó làm sao lại co thành một khối vậy?

-Bị Bảo nhi nhà ngươi hù dọa.

-Bảo nhi nhà ta chính là lớn giọng, bắt quá hắn nếu không kêu một tiếng này, ta còn không dễ dàng tìm được hắn như vậy.

-Hắn lại làm cái gì?

Hắn lại muốn đi xuống dưới xen vào chuyện của người khác, ta đem hắn đè ở phía dưới tượng thần của ta bị hắn trốn ra, ta đang bắt hắn.

Cẩu Thần Quân cúi đầu cùng xương nhỏ dưới chân nói.

-Người kêu loạn cái gì, làm con thỏ nhỏ bị hù dọa?

-Ta hù được nó, nó dám cùng lão hổ hôn môi cũng không sợ, sẽ bị ta hù sao?

Nghe Bảo nhi nói rất khó tin, cẩu Thần Quân dùng móng vuốt trên đất xoa bóp xương nhỏ mấy cái, xương nhỏ phát ra tiếng kêu thảm thiết.

-A a!

-Nói bậy còn không nhận sai.

-Kỳ quái, ta không nhìn lầm a, mới vừa rồi con thỏ nhỏ kia đúng là hôn lão hổ mà.

Bé thỏ nhỏ ngẩng đầu lên thấy, cẩu Thần Quân cắn đầu Bảo nhi chuẩn bị tha hắn trở về.

Bé thỏ nhỏ tròn tròn hai mắt, bộ dạng giống như bị đá kích kinh khủng.

-Cắn, đầu, ăn hết!

Bé thỏ nhỏ bắt đầu run run sau đó ở trong giỏ hoa cố gắng tìm chỗ trốn.

Bảo nhi ở kêu to.

-Buông ta ra, thối cẩu!

Bính Bính ngẩng đầu lại liếc mắt nhìn, sau đó trực tiếp té xuống.

Cẩu Thần Quân nhìn sang, đem Bảo nhi thả lên trên đất hỏi Khiếu.

-Nó làm sao vậy?

-Bị dọa hôn mê.

Bảo nhi đi tới nhìn con thỏ trong giỏ hoa một chút.

-Nhìn dáng dấp nó lá gan thật nhỏ, như vậy sẽ hay bị khi dễ.

-Bé đã từng bị đá kích, thần kinh có chút quá mẫn cảm, bắt quá sẽ rất nhanh tỉnh.

34. Chương 34

CHƯƠNG 34

Lão hổ nhả mấy cái vào bụng của bé thỏ nhỏ, chỉ chốc lát sau nhìn đôi chân ngắn của bé thỏ giật giật cũng biết bé sắp tỉnh.

Bé thỏ nhỏ mở mắt ra thấy Khiếu trước tiên kêu một tiếng.

-Hổ ca ca.

Bảo nhi ở bên cạnh giỏ hoa vừa nhìn Bính Bính vừa kêu lên.

-Tốt lắm tốt lắm, nó tỉnh.

Bính Bính nhìn về phía Bảo nhi, mở to đôi mắt tròn, phảng phất bị kinh sợ.

-Quý a!

Bính Bính vọt tới ôm chặt lấy đầu lão hổ, không chịu xuống.

Lão hổ lắc lắc đầu, dạy dỗ.

-Bé thỏ nhỏ xuống cho ta.

-Quý, quý!

Bé thỏ nhỏ nói chuyện cũng bắt đầu cà lăm.

Bảo nhi chỉ chỉ lỗ mũi mình.

-Người nói ta sao? Nhưng ta còn chưa có chết a, mà ta sau khi chết ngay cả quý hồn cũng không thành, ta là một khúc xương thành tinh mà thôi.

Khiếu đem đầu đưa vào trong giỏ hoa dùng sức lay động mới đem bé thỏ nhỏ đẩy được vào trong giỏ hoa, chờ bé thỏ nhỏ đứng vững, thấy được cầu Thần Quân Ngao.

-Ta thấy hấn cắn đầu của người.

-Thường xuyên, hấn muốn mang ta về nhà.

-Người không đau sao?

-Không, ta cũng đã quen rồi.

-Hấn thật là đáng sợ.

Bính Bính nói xong hướng bên lão hổ nhẹ nhàng bay tới gần, đến gần mới cảm thấy an toàn một chút.

-Người thật đúng là kỳ quái, không sợ lão hổ, lại sợ cầu.

-Bởi vì hổ ca ca sẽ không cắn người, rất tốt với ta.

Bính Bính đem khuôn mặt nhỏ nhắn đến gần Khiếu nhìn nơi mình mới vừa cắn một chút, dùng miệng thổi thổi.

-Hổ ca ca không đau chứ?

-Người cũng không có dùng lực, ta không có sao.

Bính Bính lúc này mới yên tâm để cho giỏ hoa đáp xuống, bé đầu tiên là nhìn cổ của Bảo nhi một chút.

-Người thật không có sao, ngay cả dấu răng cũng không có.

-Ấn! Ta rất rắn chắc, mỗi ngày bị thổi cầu cắn thật là nhiều lần cũng không có chuyện gì.

-Người thật là đáng thương.

Bính Bính rất bất mãn nhìn Ngao.

35. Chương 35

CHƯƠNG 35

-Hắn đáng thương? Để cho hắn đi xuống, ta làm sao đây.

-Ta tên là Bính Bính, tiểu ca ca gọi là gì?

-Ta tên là Bảo nhi, ta rất lợi hại, sau này ta làm lão đại, có chuyện gọi Bảo nhi ta là tốt rồi.

-Ân!

Ngao đem móng vuốt qua vỗ một cái lên thân Bảo nhi.

-Không truy cứu tới người là may rồi, người mỗi lần xen vào chuyện của người khác không phải là ta ở phía sau giúp người dọn dẹp sao?

-Cẩu thối người lại đột nhiên tập kích, sớm muộn ta cũng sẽ bị gãy xương.

-Cái này ta không lo, người chỗ tốt nhất chính là rất rắn chắc.

-Ha ha, như vậy a.

Bính Bính cho giỏ hoa rơi vào trong lòng lão hồ mới dám nói.

-Cái người xấu đó khi dễ tiểu ca ca.

-Đó không phải là khi dễ đó là giáo dục.

-Ta có thể mời tiểu ca ca đến nhà chúng ta chơi không?

-Có thể.

Bính Bính rất vui vẻ đi ra mời Bảo nhi đến nhà bé chơi.

-Hảo a, ngày khác ta đi tìm người chơi, thuận tiện sẽ làm cho người một bong bóng ước mơ của người, người trở về suy nghĩ thật kỹ xem mình có ước mơ gì.

-Ân!

Khiếu thật cao hứng, Bính Bính giao cho người bạn nhỏ, Bính Bính cùng Bảo nhi đi chơi, hắn cũng có thể thừa cơ cùng Ngao đấu cờ.

Một ngày Bảo nhi đến tìm Bính Bính, bởi vì sợ Bảo nhi tự mình xuống hạ giới sinh sự nên Ngao cũng đi theo, Bính Bính cùng Bảo nhi ở phía sau đại môn hồ thần điện chơi, Khiếu cùng Ngao ở trong điện đánh cờ.

Hơn một canh giờ sau liền nghe hai bé con ở sau đại môn cãi cọ cái gì.

Bảo nhi nói.

-Cái này cũng không được, còn nghĩ.

Bé thỏ nhỏ ủy khuất nói.

-Đây chính là ước mơ của ta a, tại sao không thể.

-Cái này sao có thể coi là ước mơ a, người không phải vẫn cứ sống như vậy chứ? Ước mơ cùng thực tế thì hai chuyện khác nhau.

-Tại sao nhất định phải là hai chuyện khác nhau?

Bé thỏ nhỏ có lúc chính là nói cũng không hiểu a.

36. Chương 36

CHƯƠNG 36

Lão hổ đi qua phía cửa liền thấy Bính Bính bị phê bình đang cúi đầu ủ rũ khuất.

Xương nhỏ cũng đang cau mày.

Ngao ở bên kia nói.

-Bảo nhi, mới vừa rồi còn rất tốt, tại sao một hồi người liền khi dễ bé thỏ nhỏ của người ta, bé còn nhỏ người phải chiều cổ bé.

-Ta biết bé so với ta nhỏ hơn a, nhưng là bé rất ngốc, ta nói sao cũng không hiểu.

Khiếu đem Bính Bính kéo lại gần hỏi.

-Bính Bính, các người ở đây tranh luận cái gì?

-Bảo nhi ca ca nói cho ta một bong bóng ước mơ, làm cho ta nghĩ ta ước mơ là cái gì, Bính bính suy nghĩ hai cái ca ca đều nói không tính là ước mơ.

-Vậy Bính Bính ước mơ cái gì?

Bính Bính đỏ mặt, không chịu nói, Bảo nhi lấy ra một bong bóng ước mơ.

-Nói cũng không rõ ràng lắm, cho người xem bé thỏ nhỏ ước mơ gì.

Thứ nhất, bé thỏ nhỏ đang bú sữa của mẹ mẹ bé, tựa sát ở bên người mẹ mẹ.

-Bé cũng lớn rồi còn muốn bú sữa, mất mặt a.

Bé thỏ nhỏ bắt đầu chà xát hai chân.

Thứ hai, Bính Bính nằm cạnh miệng lão hổ đang ăn cà rốt, lão hổ thỉnh thoảng sẽ liếm bé vài cái.

-Còn có cái này a, bé mỗi ngày đều là như vậy trôi qua, còn ước mơ cái gì, ước mơ cùng thực tế sao có thể giống nhau?

Ngao hỏi.

-Ước mơ tại sao không thể giống thực tế?

-Không có ý nghĩa a, ước mơ đều là không thực hiện được trong thực tế, hoặc là rất khó thực hiện sao?

-Nhưng một số ít người chỉ có ước mơ nho nhỏ a, tiểu hài tử chẳng qua là muốn một đôi giày mới, hoặc là một bộ quần áo mới, bé thỏ nhỏ kia ước mơ tại sao không thể là dựa vào Khiếu ăn cà rốt?

-Cũng đúng a, bé thỏ nhỏ còn nhỏ ước mơ cũng nhỏ, cùng người mình thích cùng nhau ăn đồ ăn ưa thích, vậy thì cái này đi.

Bảo nhi đem bong bóng chứa cảnh tượng xuất hiện trong giấc mộng kia trao cho bé thỏ nhỏ.

37. Chương 37

CHƯƠNG 37

Bé thỏ nhỏ cầm cái bong bóng đỏ như ôm bảo bối, một mực ôm vào trong ngực, xương ca ca nói cho bé biết lúc ngủ ôm bong bóng này liền có thể mơ giấc mơ giống như trong bong bóng.

Lão hổ cũng không nghĩ tới ước mơ của bé thỏ nhỏ chỉ nhỏ bé như vậy, không trách thời điểm bé ăn cái gì cũng thường ngẩng đầu chú ý xem hân có ở trước mắt hay không.

Một bé thỏ thật dễ dàng thỏa mãn, nhìn bé thỏ từ từ trưởng thành, lão hổ cảm thấy bé lớn thật nhanh, lúc này mới nhớ tới bé chẳng qua là một con bạch thỏ nơi phạm trần, dựa theo quy luật sinh trưởng tự nhiên lớn lên, chính là nói bé thỏ nhỏ chỉ có không tới mười năm tuổi thọ.

Mỗi khi nghĩ tới đây, lão hổ cũng rất cảm thương, bất quá hần nghĩ, sau khi bé chết, mình tựa hồ có thể lưu lại linh hồn của bé, để cho bé cùng mình tu hành. Chẳng qua là không biết tuổi thọ trong sổ sinh tử của bé thỏ là bao lâu.

Bé thỏ nhỏ đã lớn lên thành tiểu thiếu niên mười mấy tuổi, nhưng lá gan vẫn nhỏ như vậy, mỗi ngày theo đường cũ đi lấy thức ăn, trở về liền ở trong thần điện cũng không đi ra ngoài, bé thỏ nhỏ tựa hồ rất thích sạch sẽ, mỗi ngày đều đem thần điện dọn dẹp đến sáng bóng.

Một ngày lão hổ phải xuất môn tham gia hội tiên hữu, vốn là muốn dẫn bé thỏ đi, nhưng bé lại không thích đến nơi có nhiều người.

Bé tiến lão hổ đến cửa, ôm đầu lão hổ cọ cọ, nói với lão hổ.

-Hổ ca ca trở về sớm một chút a, Bính Bính sẽ quét dọn sạch sẽ thần điện chờ người trở về.

-Ân! Ta nếu thấy Bảo nhi sẽ kêu hần tới đây chơi cùng người.

-Ân!

Bé thỏ nhỏ chờ đợi một lúc lâu, hơi có gió thổi cỏ lay lại chạy ra trước cửa nhìn xem có phải hổ ca ca trở về không, lại nghênh đón tiểu cốt đầu.

Bé thỏ nhỏ bây giờ có chút hối hận vì không đi cùng hổ ca ca, một mình ở nhà thật nhàm chán, thật là nhớ hổ ca ca, xương nhỏ nhìn bé không có tinh thần, liền đề nghị dẫn bé đi tìm lão hổ, xương nhỏ biết đường a.

Thế là Bính Bính cùng Bảo nhi đi tiên hữu hội.

38. Chương 38

CHƯƠNG 38

Bé thỏ nhỏ đi tới cửa nhưng còn chưa dám đi vào, Bảo nhi nói giúp bé đi vào tìm người.

Thỏ nhỏ một mình đứng đợi trên bậc thang, đột nhiên thấy phía sau cây cột có một cây cỏ nhỏ xanh biếc nhìn thật ngon mắt.

Thế là bé đi tới, cúi đầu há miệng, bé tựa hồ thấy cây cỏ đang phát run, cúi đầu thấp chút nữa liền nghe thấy tiếng khóc.

Bé thỏ nhỏ đang sưng sờ, phía sau có người bắt được lỗ tai to của bé kéo lên. Lần này đổi thành bé thỏ nhỏ hoảng sợ.

Bính Bính không ngừng giãy giụa hai chân, người nọ vừa buông tay, Bính Bính nhanh chóng chạy tới trước cánh cửa kia, bé muốn đi tìm hổ ca ca, quá đáng sợ, một cây cỏ nhỏ có thể khóc, còn có người bắt bé lại, ô ô.

Bính Bính chạy vào cửa, bốn phía lui tới đều là người, đều là bàn chân to, bé có chút không biết làm sao.

Cự linh thần chân to vừa bước tới một bước, liền nghe thấy Bảo nhi kêu to một tiếng.

-Bính Bính!

Thế là Bính Bính cứ như vậy biến thành u linh thỏ.

Cự linh thần rất áy náy, hần thật là không có thấy vật nhỏ dưới chân, Minh Vương bước qua vốn cũng muốn cho bé sống lại.

Minh Vương mở sổ sinh tử ra.

-Không phải là lỗi của người, người xem chỗ này viết, thổ Bính Bính ở quán “nồi thổ thơm lòng” lâm tây trấn thọ mười một tháng lẻ mười ngày, bé vốn ở chỗ này sống hết tuổi thọ sau bị người ăn thịt mà chết, bởi vì hổ Thần Quân dẫn bé lên trời, mới có thể bị người một cước , tóm lại sổ sinh tử đã viết bé sẽ chết vào ngày này thì bé lên trời cũng không thể sống lâu hơn.

Lúc này lão hổ cũng đã tới, thấy tình huống này cũng không phải quá bi thương, chẳng qua là hỏi.

-Hồn phách của bé ở nơi nào, không còn thân thể ít nhất còn có hồn phách cùng ta tu hành.

Cự linh thần thật xấu hổ thoáng nhấc chân, u linh thổ liền chạy đến trong ngực lão hổ, khóc kể.

-Ngoài cửa có cây cỏ đang khóc, còn có người mới vừa rồi bắt lấy lỗ tai ta, đau quá.

-Tốt lắm tốt lắm bé thổ nhỏ bình tĩnh một chút, kể cho ta người đã gặp người nào, một cây cỏ nhỏ, một nam nhân rất cao?

-Ân!

-Người đã động phải bảo bối của đá tiên quân, đó là một cây tiên thảo không thể ăn.

-Tại sao trên trời tốt như vậy lại có thật là nhiều đồ đều không thể ăn?

39. Chương 39

CHƯƠNG 39

Bảo nhi đi tới gần nhìn bé thổ ngọc trong ngực lão hổ, chết cũng không biết, Bảo nhi thương hại nhìn bé.

Chẳng trách số mệnh nhất định phải bị người ăn thịt, lão hổ dẫn bé lên đây không biết là đúng hay sai.

Bảo nhi đứng ở bên cạnh bé nói.

-Ta nghĩ người sau này cũng không cần ăn cái gì.

Bính Bính chớp chớp mắt to, không rõ ý tứ của hắn.

-Đem tay của người giơ lên, che mắt nhìn ta.

Bảo nhi nói Bé thổ nhỏ làm sao bé liền làm như vậy. Sau đó liền nghe một tiếng hét thảm.

-A!

Bé thổ nhỏ thẳng tắp ngã xuống đất.

-Bảo nhi!

Ngao ở bên cạnh bất đắc dĩ kêu một tiếng, Bảo nhi rất thích trêu chọc bé thổ nhỏ.

-Quý hồn cũng té xỉu sao? Lần đầu tiên thấy đấy.

Lão hổ đem bé thổ nhỏ ôm về nhà.

Bé thổ nhỏ tỉnh lại, dựa vào trên bụng lão hổ, bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây, Khiếu hỏi.

-Bính Bính người đang làm gì?

-Chung quanh đây có quý.

-Không cần tìm, quý chính là người a.

-Ta!

Bính Bính giơ hai tay lên, xuyên thấu qua hai tay lại thấy được mặt đất.

-Ta chết ta chết.

Bé thỏ nhỏ bắt đầu nhảy loạn khắp nơi trong thần điện, liên tục nhảy đi nhảy lại như chạy trốn điều gì đó rất đáng sợ. Có thể thấy được Bính Bính rất hoảng loạn.

Bính bính nhảy loạn như vậy làm Khiếu nhìn đến hoa mắt, không chịu nổi bèn kêu bé dừng lại.

-Bính Bính dừng lại, hãy nghe ta nói, biến thành quỷ không quan trọng, người vẫn có thể ở nơi này cùng ta tu tiên.

-Ồ ô, Nhưng Bính Bính đã chết.

Đột nhiên Bính Bính nhớ lại cái gì.

-Bính Bính đã chết, tại sao hồ ca ca còn có thể thấy ta?

Lại là một vấn đề ngu ngốc.

-Ta là thần tiên, nơi này là thiên đình, cho dù người biến thành như vậy, cuộc sống so với trước kia cũng không có quá nhiều thay đổi.

Bé thỏ nhỏ đem mình cuộn thành một khối, đang buồn bực nghĩ không ra, đợi rất lâu mới ngẩng đầu hỏi.

-Vậy sau này hồ ca ca còn liếm ta được không?

Lão hồ an ủi dùng đầu lưỡi liếm bé, bé thỏ nhỏ dùng móng thỏ cọ cọ mặt lão hồ vui vẻ chơi, thật không có khác nhau, bị liếm chính là cảm giác này đây.

40. Chương 40

CHƯƠNG 40

Đương nhiên bị lão hồ liếm đến hạ thể cảm giác cũng giống nhau.

Chỉ là bé thỏ nhỏ thủy chung không nghĩ ra, chỗ mình đi tiểu tại sao hồ ca ca lại đặc biệt thích.

Lão hồ liếm hạ thể của bé đồng thời thân thể cũng đang biến nhỏ đi, bé thỏ nhỏ phát hiện hần biến đổi lập tức xoay người muốn chạy, bởi vì bé biết tiếp theo bé sẽ bị đặt dưới thân, làm đau.

Lão hồ trực tiếp đè trên người bé, hỏi bé.

-Lại muốn chạy?

-Bính Bính thích bị hồ ca ca liếm, không thích bị áp.

-Nói với người rất nhiều lần rồi, đây là bởi vì thích mới làm.

-Thích không phải như vậy.

Bính Bính quay đầu nhẹ nhàng ở bên miệng Khiếu hôn một cái, sau đó nói.

-Như vậy mới là thích, thích muốn hôn hôn liếm liếm, khi dễ mới là áp áp.

Trời ạ, thật là một sinh vật ngây thơ thuần khiết.

-Bính Bính nhớ kỹ, cái này động vật gọi là ***, loài người gọi là yêu.

-A!

Bé thỏ nhỏ dùng sức giãy giụa hai chân sau cũng không thể đem Khiếu từ trên người đẩy xuống, cái đuôi ngắn ngủn nổi giận đến lông mao đều xù lên.

-Hở ca ca khi dễ Bính Bính là ca ca xấu.

Lão hở dùng đầu cọ cọ Bính Bính cố gắng trấn an bé.

Bính Bính không cảm kích còn khóc lớn, lão hở không có biện pháp, không thể làm gì hơn là dùng đầu lưỡi liếm khuôn mặt nhỏ bé, Bính Bính lúc này mới an tĩnh một chút, khóc rống đổi thành thút thít, sau đó mỗi lần thương yêu Bính Bính, Khiếu đều có cảm giác tội lỗi mãnh liệt, Bính Bính ngày thứ hai còn muốn trốn không để ý tới hẳn.

Ngày thứ hai Bính Bính theo lệ trốn phía dưới tượng thần không chịu đi ra.

Khiếu kêu bé mấy tiếng, cũng nghe bé nói.

-Hở ca ca là ca ca hư, Bính Bính không để ý tới người.

Lão hở than thở, hẳn hôm nay phải đi gặp lão ngư tiếp nhận nhiệm vụ, ngày mai sẽ bắt đầu năm con hổ, nên hẳn phải đi tuần tra hạ giới, hẳn rất muốn mang Bính Bính cùng đi ra cửa, có thể thấy tình huống này, Bính Bính vẫn còn giận hẳn.

Lão hở đối với chuyện này nhẹ nhàng nói.

-Bính Bính, ta phải đi làm ít chuyện, có lẽ tối nay sẽ trở về, thật không muốn đi với ta? Trong điện chỉ còn lại một mình người.

41. Chương 41

CHƯƠNG 41

-Hừ! Ca ca hư.

Bé thổ nhỏ chỉ nghĩ Khiếu đang gạt bé, Khiếu không có biện pháp, công việc không thể làm trễ nãi, không thể làm gì khác hơn là tự mình ra cửa, qua rất lâu, Bính Bính nghe bên ngoài thật lâu không có động tĩnh gì, lúc này mới luống cuống, từ dưới tượng thần bò ra,

nhìn khắp thần điện, ra cửa sau xem một chút, đều không có hở ca ca, mới biết lão hở không phải là nói giỡn với bé.

Bính Bính đi tới cửa chính, đem cửa hé ra một chút cẩn thận nhìn ra phía ngoài.

Thình lình nghe bên tai có người hô to một tiếng.

-Nhìn cái gì mà nhìn!

-A!

Bính Bính xoay người muốn chạy, liền nghe phía sau có người cười.

-Ha ha! Là ta, Bảo nhi, người vẫn còn nhát gan như vậy.

Bé thổ nhỏ từ từ quay đầu lại.

-Nguyên lai là xương ca ca, ô ô.

Bính Bính khóc nhào tới ôm lấy Bảo nhi. Làm Bảo nhi không giải thích được.

-Làm sao vậy bé thổ nhỏ? Người vẫn không thể tiếp nhận chuyện mình trở thành quỷ sao?

-Hở ca ca không muốn ta, ô ô.

-Sao lại như vậy, lão hở không phải là làm gì cũng mang người theo sao.

-Ta mắng hở ca ca là ca ca hư, hẳn liền đi, không muốn Bính Bính nữa.

Bảo nhi vào hồ thần điện nhìn một chút, lão hồ thật không có ở đây, trong này thật sự không có ai.

-Nơi này là nhà hắc, hắc không muốn ngươi, cũng nên đem ngươi đuổi ra ngoài, làm sao có đạo lý này, ngươi cần thận suy nghĩ một chút, hắc lúc ra cửa trước có phải nói cho ngươi biết cái gì không?

Bé thỏ nhỏ dùng móng vuốt dụi dụi mắt, nhớ tới, lão hồ nói là muốn đi ra ngoài làm việc.

-Hồ ca ca nói đi ra ngoài làm việc.

-Vậy thì đúng rồi.

-Bảo nhi ca ca ngươi mang Bính Bính đi tìm hồ ca ca đi, tìm hắc nói xin lỗi.

-Ngươi rất sợ lão hồ không để ý tới ngươi có phải không?

-Àn!

-Tính khí ngươi tốt như vậy, mà lá gan lại nhỏ a, nếu hắc không khi dễ ngươi, ngươi sẽ không mắng hắc, hắc làm gì ngươi?

Bính Bính dùng móng vuốt cào cào đất.

-Hắc ép Bính Bính đau quá.

-Hắc khi dễ ngươi a, lần sau hắc làm đau ngươi nữa, ngươi liền mở miệng của hắc ra nhảy vào bên trong, nói cho hắc biết, có bản lĩnh ngươi ăn hết ta luôn đi.

-Có tác dụng không?

-Tác dụng, ít nhất đối với Ngao rất hữu hiệu.

42. Chương 42

CHƯƠNG 42

Bé thỏ nhỏ cố gắng chớp chớp hai mắt.

-Uh!

Bính Bính cái hiểu cái không nhớ kỹ.

-Bảo nhi ca ca mang Bính Bính đi tìm hồ ca ca đi?

-Tìm hắc làm gì? Chúng ta đi chơi không phải là tốt hơn.

-Đi chơi?

-Đi thôi ta dẫn ngươi đi phàm trì xem một chút.

Bảo nhi mang Bính Bính đi phàm trì.

Chờ lúc lão hồ trở lại phát hiện Bính Bính không có ở nhà, cũng biết Bính Bính nhát gan, ở trên trời chỉ có một người bạn là Bảo nhi, vậy nên đi ngay cầu quân thần điện tìm, hắc thấy Bảo nhi núp trong miệng tượng thần, bé thỏ nhỏ đứng phía dưới tượng thần đau khổ cầu xin.

-Bảo nhi ca ca, Bính Bính biết sai rồi, ngươi tha thứ cho ta đi.

-Ngươi làm ta tức chết, ta sau này cũng không chơi với ngươi nữa.

-Àn

Bé thỏ nhỏ thấy lão hồ giống như thấy được cứu tinh, nhảy lên trước ôm nửa ngày.

-Hồ ca ca ngươi cuối cùng cũng trở lại, ta cho là ngươi tức giận Bính Bính?

-Không có, chẳng qua là lúc ta ra cửa người còn đang giận ta, không chịu đi cùng ta, ta vội đi gặp lão người tiếp nhận nhiệm vụ, không thể làm gì khác hơn là đi một mình.

-Người cùng Bảo nhi đang làm gì?

Bé thỏ nhỏ dựa vào bên chân lão hổ cọ cọ làm nũng.

-Hổ ca ca giúp Bính Bính nói với Bảo nhi ca ca, ta biết sai rồi, để cho hấn đừng không để ý tới ta, đi ra cùng ta chơi.

-Người làm gì? Bảo nhi lại không để ý tới người?

-Cái đó

Bính Bính dùng mắt to nhìn lão hổ, cúi đầu.

Lão hổ vừa nhìn chỉ biết Bính Bính làm sai, ngượng ngùng nói.

Lão hổ đối với Bảo nhi trong miệng tượng thần hỏi.

-Bảo nhi nói cho ta biết, bé thỏ nhà ta đã làm gì để cho người tức giận?

-Người hỏi hấn, tức chết ta, hấn rất ngốc ta nói sao cũng không nhớ được.

-Bính Bính đã biết lỗi, người nói cho ta biết đi.

43. Chương 43

CHƯƠNG 43

-Ta dẫn bé đi phạm tội để nhìn phạm nhân, trước khi đi ta nói cho bé biết không thể nhảy vào, đi vào sẽ bị gió lớn trong đó cuốn đi, bé lúc ấy đáp ứng thật tốt, nhưng đến nơi đó, bé nói muốn xem bãi cỏ, mới nhìn một hồi, bé liền hướng phía dưới nhảy xuống, nhờ có ta kéo lỗ tai bé lại, làm ta sợ muốn chết, ta sau này cũng không cùng bé chơi nữa, thỏ ngốc nói sao cũng không hiểu, đi lên còn hỏi ta, tại sao không thể đi xuống, phía dưới có cỏ xanh biếc đáng vẻ ăn thật ngon, ta cũng nói với bé a, sẽ bị gió thổi bay, bị thổi trúng không biết sẽ bay đến đâu bé vẫn không hiểu.

-Tốt lắm Bảo nhi, người biết Bính Bính vẫn là như vậy, ta nghĩ Bính Bính là muốn bãi cỏ xanh biếc mới có thể quên lời nói của người, mặc dù rất nguy hiểm, nhưng bây giờ đã không sao, người núp ở trong miệng lão hổ không để ý tới bé, bé sẽ thương tâm.

Bảo nhi đem đầu từ miệng lão hổ cầu thò ra, liền nhìn phía dưới Bính Bính ánh mắt mong chờ nhìn hấn.

-Người rất ngốc biết không?

-Ấn!

Bính Bính gật đầu, chỉ cần Bảo nhi cùng bé chơi, bé bị chửi cũng không quan trọng, hơn nữa không phải là một hai lần bị chửi ngốc.

Bảo nhi leo xuống hai người ôm một cái hòa hảo như lúc ban đầu, Bảo nhi nhớ tới hỏi.

-Lão hổ người đã đi đâu? Thật khó có dịp người không mang Bính Bính xuất môn.

-Ngày mai hạ giới chính là bắt đầu năm con hổ, nên ta đi giao ban.

-Vậy người không phải là muốn đi hạ giới?

-Đúng vậy.

Vậy người nhớ để cho Bính Bính ăn đủ cỏ rồi hãy trở về, đá Thần Quân Thạch Lỗi bây giờ còn đối với bé thỏ thiếu chút nữa ăn mất cỏ nhỏ Cảnh Cảnh sinh nghi ngờ, lần sau Bính Bính thấy cỏ nhỏ Cảnh Cảnh hai mắt còn tỏa sáng, đá thần nhất định sẽ tức giận hơn.

-Ta nhớ rồi.

-Đúng rồi người tại sao áp Bính Bính, ta đột nhiên nhớ tới cầu thối dùng móng vuốt ngăn chặn ta nhất định là vì phòng ngừa ta chạy trốn đi gây chuyện, nhưng Bính Bính lá gan thật nhỏ, lại nghe lời, lại yếu đuối người tại sao áp bé?

-Ta không phải là áp bé, là yêu bé.

Lão hổ ngưng ngưng dùng móng trước gãi gãi mặt.

44. Chương 44

CHƯƠNG 44

-Thương yêu?

Bảo nhi nghe hiểu, thời điểm đại cầu kéo hần làm chuyện vợ chồng chỉ đạo cũng nói vì thương yêu hần.

Bảo nhi kéo Bính Bính sang một bên, nói cho bé biết.

-Bính Bính cũng đã lớn rồi, Khiếu xuống hạ giới một năm này nhất định sẽ mang người theo, nếu như hần lại áp người, người sẽ dùng chiêu ta dạy cho người đối phó hần, nếu như kẻ này không thể dùng, vậy chờ hần áp người xong, người liền nói cho hần biết, người muốn kéo đuôi lão hổ, sờ mông lão hổ, nếu không sẽ khóc cho hần coi.

-Tại sao phải kéo đuôi hổ ca ca, sờ cái mông hần?

-Bởi vì ta nghe người ta nói, cái mông lão hổ không thể sờ, rất nhạy cảm, có thể sờ tới cái mông lão hổ là một chuyện rất ụy phong.

-Uh!

Bé thỏ nhỏ cố gắng gặt đầu, khi hai tiểu gia khóa đang xì xào bàn tán, Ngao trở lại.

-Ta nghĩ tại sao người không thấy mùi tiểu xương đầu, thì ra là chạy về thần điện rồi.

-Ngao người đi đâu vậy?

Khiếu hỏi.

-Ra cửa truy đuổi một số thứ, còn không phải là tiểu xương cốt giờ trò quỷ. Chờ một chút nhất định phải cần hần hai cái.

-Ngao có lúc ta thật hâm mộ người.

-Hâm mộ ta? Cả ngày đuổi theo phía sau Bảo nhi dọn dẹp rắc rối của hần, hết lần này tới lần khác đánh hần, mắng hần, cần hần cũng không thể để cho hần nhớ lâu hơn. Người còn hâm mộ ta?

-Ít nhất còn tốt hơn so với ta, có lúc tức giận ta cũng muốn cần Bính Bính vài cái, nhưng thời điểm bé còn sống, ta sợ đem bé cần chết, bé bây giờ không còn sống nữa, ta lại sợ cần một ngụm, bé thật sự nằm gọn trong bụng ta thì làm sao? Thân hình của bé còn nhỏ hơn so với cổ họng lớn của ta.

-Ai! Xương nhỏ nhà ta chỉ có chỗ rắn chắc này là tốt.

-Ai!

Hai người cùng lắc đầu, một quá nháo, một quá ngốc.

Bảo nhi phát hiện Ngao trở về, đứng ở đằng xa hỏi hần.

-Ta buổi sáng làm mấy cái bong bóng người bắt được chưa?

-Bắt rồi, đã bị ta đập bể nát.

45. Chương 45

CHƯƠNG 45

Ngao hướng phía Bảo nhi bước tới, Bảo nhi biết hần muốn trừng phạt mình, đột nhiên hô to một tiếng.

-Người dám bước tới đây, ta liền làm tiếp một cái bong bóng như buổi sáng cho bọn Bính Bính cùng xem một chút.

Ngao nghe nói như thế, móng trước nâng lên lại hạ xuống.

-Người rốt cuộc muốn làm cái gì?

-Ai kêu người không để cho ta đi hạ giới, bắt ta lại liền đem ta đè xuống đất không tha a?

-Ta là làm cho người thanh tỉnh một chút.

-Ta là làm cho người vận động một chút, hừ!

Cầu Thần Quân nằm trên mặt đất, cặp mắt bao hàm tức giận nhìn Bảo nhi.

Bính Bính hỏi.

-Bảo nhi ca ca cầu hư khi dễ người sao?

-Ân, hần tối hôm qua đè ép ta một đêm không để cho ta ra cửa, bắt quá sáng sớm ta cũng không có để cho hần yên lành, ta làm một bong bóng bên trong có hình ảnh hần trần truồng thả ra cửa, sau đó qua một canh giờ mới nói cho hần đuổi theo, ha ha.

-Phốc! Ngao đáng thương.

Lão hổ bật cười.

-Bắt quá huynh đệ bong bóng mộng ảo đều là hư ảo, bị người thấy một con cầu trần truồng cũng không có gì.

-Là con người, còn là một người trần truồng, hơn nữa còn là dựa theo tỷ lệ nguyên mẫu chế tạo ra.

-A? Ngao không có bị ai thấy đi?

Mặt mũi mười hai con giáp bọn họ muốn vứt sạch, nhìn trong cái bong bóng đó chứa hình ảnh trần truồng của cầu Thần Quân đang chạy a.

Lão cầu nằm trên mặt đất, rất buồn bực nói.

-Ta không biết, hy vọng không có ai dậy sớm, nếu không thật là không có mặt mũi ra ngoài gặp ai.

Lão hổ vòng qua Ngao, kéo Bính Bính đi.

-Ngày mai chúng ta đã đi xuống giới, để tránh phiền toái, chúng ta tạm thời sẽ ở lại hạ giới, chúng ta bây giờ phải về nhà dọn dẹp một chút.

Nói lời tạm biệt với bạn bè làm bé thỏ phải chịu sự mệt mỏi buồn bã cả về thể xác và tinh thần, ra cửa, lão hổ càng nhìn Bính Bính càng cảm thấy thỏa mãn.

Bính Bính mặc dù ngốc một chút, nhưng ít nhất sẽ không gây phiền toái cho hần.

Hai người mới ra cửa liền nghe trong cầu quân thần điện truyền ra một tiếng hét thảm của Bảo nhi.

-A!

46. Chương 46

CHƯƠNG 46

Bính Bính lo lắng ngẩng đầu hỏi.

-Tiểu xương ca ca không có sao chứ?

-Sẽ không.

Khiếu chỉ hy vọng Ngao không có việc gì, vẫn là mang Bính Bính đi xuống hạ giới bình yên sống một năm đi, nếu cùng Bảo nhi tình quái học mấy trò tinh ranh của hắn mình chắc là không chịu nổi.

Lão hổ mang Bính Bính đi hạ giới, Bính Bính thực hiện ước mơ ở trên cỏ chạy nhảy, ăn cỏ đến nghiện.

Nhìn Bính Bính ở trên cỏ đang đuổi bắt bướm bướm cái móng nhỏ xoay a xoay, lão hổ từ phía sau tiến lại gần, bé thỏ nhỏ trước mắt thật là mê người a.

Bính Bính phát hiện ý đồ của lão hổ đột nhiên bốn chân hướng lên trời nằm ở trên đất, rất ủy khuất nói.

-Có bản lãnh người ăn hết ta đi.

-Ân!

Khiếu cảm thấy lời này vô cùng quen tai.

-Bính Bính là xương nhỏ dạy cho người?

-Ân!

Bé thỏ nhỏ gật đầu.

-Cầu xin người ngàn vạn không nên học hắn, chui vào trong miệng ta rất nguy hiểm.

Bé thỏ nhỏ nghe cái hiểu cái không.

Khiếu dùng đầu lưỡi liếm cái bụng nhỏ của bé thỏ, bé thỏ nhỏ thư giãn nhắm mắt hưởng thụ, cái bụng muốn, cái đuôi cũng muốn, khi lão hổ cười trên người bé, bé cũng chỉ có thể yếu ớt kháng nghị một cái.

-Ô ô biện pháp của xương ca ca không thể dùng.

Lão hổ liếm khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, thật là một bé thỏ khả ái, bé không cách nào hiểu được, không phải là biện pháp của tiểu xương không thể dùng, mà là chính bé bị hắn ngọt ngào dụ dỗ nên không có cảnh giác, bất quá nhắc tới, Bính Bính cũng không phải là ghét làm chuyện này, mà là đơn thuần bé không thích bị người áp, cái này nguyên nhân bởi vì khi còn bé ca ca tỷ tỷ cùng bé cướp thức ăn sẽ đem bé đè ở phía dưới, thời gian trôi qua chuyện này đã để lại trong lòng bé một bóng ma.

Bé con đáng thương, kích tình qua đi, Bính Bính nằm ở trên đầu lão hổ, lỗ tai run run lên lắng nghe động tĩnh bốn phía, trong mộng là cảnh này, trên thảm cỏ xanh biếc, bé dựa trên người hổ ca ca ngủ thật ngon.

-Bính Bính thích hổ ca ca.

Lão hổ quay đầu, Bính Bính đang nói mơ.

-Ta cũng thích người, bé thỏ nhỏ.

47. Chương 47

CHƯƠNG 47

Bé thổ tỉnh dậy phát hiện mình ở trong giỏ hoa, lão hổ đang mang giỏ hoa không biết muốn đi đâu.

Bính Bính bám vào bên mép giỏ hoa hỏi.

-Hổ ca ca chúng ta đi đâu a?

-Tuần tra hạ giới!

-Uh!

Bé thổ nhỏ biến thành người tựa vào trong giỏ hoa ôm củ cà rốt thật lớn bắt đầu gặm, thỉnh thoảng giơ lên hỏi lão hổ.

-Ca ca có muốn ăn không?

Lão hổ chỉ đối với bé cười cười.

Lão hổ tiếp nhận nhiệm vụ hết một năm, năm sau tới lượt thổ Thần Quân, thổ thần hỏi.

-Thời điểm ngươi nhận nhiệm vụ ở Quan Âm môn đã làm gì?

-Lời này nghĩa là sao?

-Ta từ trong nam sơn luận đạo trở lại dọc đường đi nghe người ta nói mua một bộ mãnh hổ phúc đồ thì năm nay sinh một tiểu hài tử khỏe mạnh. Ta còn mang về một bộ.

Thổ Thần Quân mở bức họa ra, phía trên có một con mãnh hổ uy mãnh trong miệng tha một lẵng hoa, bên trong có một tiểu hài tử khả ái đang ngồi.

-Buổi tối đến nhà ta, ta sẽ cho ngươi xem tại sao, cái phúc đồ này đưa cho ta đi.

Lão hổ đem bức họa này treo ở bên trên tượng thần của mình, buổi tối thổ Thần Quân đến, bé thổ nhỏ xung phong đi mở cửa, nghe giọng nói là một người lạ, trước đem cửa hé ra một chút, hỏi.

-Ai đó?

-Ta là thổ gia cùng Khiếu có hẹn, kỳ quái Khiếu từ bao giờ có thêm đệ tử.

Thổ Thần Quân cố gắng từ khe cửa ghé đầu vào xem, Bính Bính cũng ghé đầu đi ra nhìn, thổ Thần Quân cúi đầu, Bính Bính ngẩng đầu hai người thấy nhau.

-Con thổ nhỏ.

-Thổ thần tiên!

Bính Bính rất hưng phấn, trước kia nghe mẹ nói về chuyện xưa của thổ thần tiên, bé cũng thấy qua trước kia con trai của chủ quán cầm trong tay một con búp bê nhỏ, nói cái đó là thổ tiên, trang phục giống như người trước mắt.

Thổ nhỏ mở cửa ra, đi ra nhảy vòng quanh thổ Thần Quân.

Thật sự có thổ thần tiên, Bính Bính xoay người lại kéo Khiếu.

-Hổ ca ca, thật sự có thổ thần tiên.

Thổ gia mắt thấy bé thổ nhỏ nhào tới trong ngực đại lão hổ, thân thiết biết bao.

Hảo một lão hổ dụng đến tiểu tộc nhân của hắn, quên đi, bọn họ hạnh phúc là được rồi.

Hoàn

Quan Âm môn: hình như là một địa danh, mình kiểm gg cũng ko ra thông tin gì hết có ai biết xin chỉ giáo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/be-tho-con-cua-ho-than>